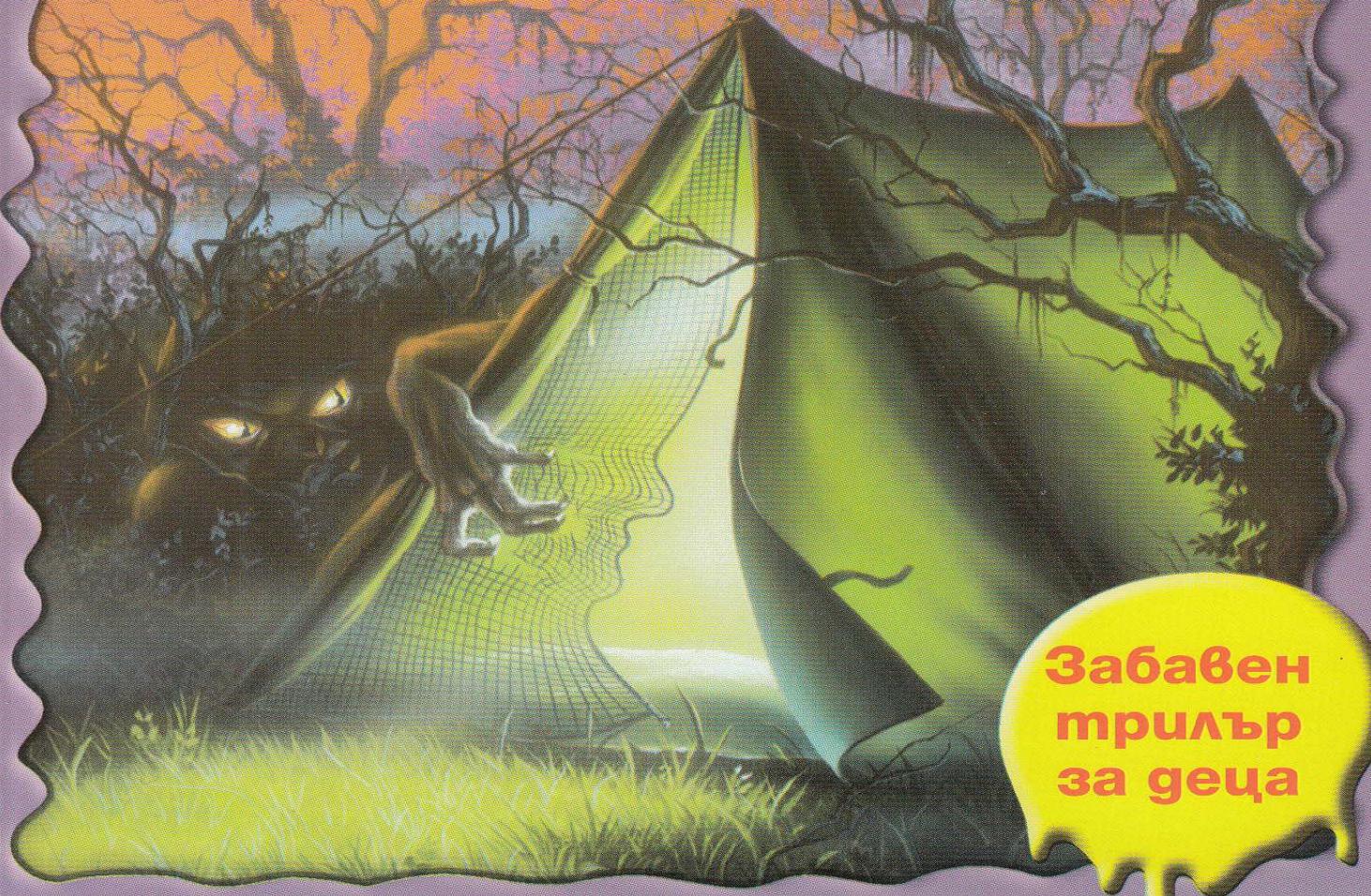

Р. Л. СТАЙН

Goosebumps®

Това си е истински лагер на ужасите!

Забавен
трилър
за геца

ДОБРЕ ДОШЛИ В ЛАГЕР „КОШМАР“

Р. Л. СТАЙН

ДОБРЕ ДОШЛИ В ЛАГЕР

„КОШМАР“

Превод: Елена Щерева

chitanka.info

Следващото лято ще си останеш вкъщи... ако оцелееш!

За първи път в живота си Били е на лагер. Не познава никого. Храната не е особено вкусна. Началникът на лагера Чичо Ал е леко смахнат, а помощниците му са малко странни.

Е, Били се справя с всичко това. Но новите му приятели от лагера един по един започват да изчезват.

Какво става?

Зашо родителите не отговарят на писмата му?

Какво дебне навън в мрака?

Лагер „Месечина“ се превръща в лагер „Кошмар“!

Как Били ще оцелее...

Повече от 350 милиона деца по света са прочели книгите на Р.Л. Стайн.

Уол Стрийт Джърнъл

Р.Л. Стайн е като Едгар Алън По за съвременната детска литература. Ту е смешно, ту е страшно, а когато става ужасно — това е просто преувеличение на всекидневните детски страхове и притеснения.

Ню Йорк Таймс

Мисля си, че целта на моя живот е да накарам децата да четат. Единственото нещо, което искам децата да разберат от тези книжки, е че едновременно можеш да четеш и да се забавляваш.

Р.Л. Стайн

1

Взирах се през прашния прозорец, докато автобусът подскачаше по тясното шосе завой след завой. В далечината се мержелееха полегати червеникави хълмове. Небето над тях бе яркожълто.

Ниски дебели дървета обточваха пътя като колове на ограда. Намирахме се в някаква пустош. Вече близо час не се забелязваше нито къща, нито ферма.

Седалките на автобуса бяха от твърда синя пластмаса. Когато автобусът минеше през бабуна, подскачахме на местата си, смеехме се и викахме. Шофьорът ни изръмжаваше нещо и дори ни изкрештяваше да се усмишим.

В автобуса бяхме двайсет и две деца, тръгнали на лагер. Аз седях на последната седалка до пътеката, така че можех да ги преброя.

Имаше осемнайсет момчета и само четири момичета. Сигурно всички момчета бяха за лагер „Месечина“, където отивах и аз. Момичета отиваха в момичешкия лагер, който може би беше някъде близо до нашия.

Момичета седяха на първите седалки и тихичко си говореха. От време на време хвърляха по някой и друг поглед към момчетата отзад.

Момчетата бяха доста по-шумни от момичетата — шегуваха се, смееха се, издаваха смешни звуци, крештяха разни тъпотии. Пътувахме доста дълго, но се забавлявахме.

Момчето до мен се казваше Майк и седеше до прозореца. Приличаше малко на булдог. Беше леко пълничък, с топчесто лице и дундести ръце и крака. Имаше къса остра черна коса, която все почесваше. Носеше раздърпани кафяви къси панталони и зелена тениска без ръкави.

Седяхме един до друг през целия път, но Майк не беше от приказливите. Реших, че или е много стеснителен, или е много притеснен. Каза ми, че за първи път отива на лагер с преспиване.

И на мен ми беше за първи път. И трябва да призная, че колкото повече автобусът ме отдалечаваше от къщи, толкова повече усещах

някаква тъга по мама и татко.

Аз съм на дванайсет, но досега не се бях отделял от нашите. И въпреки че дългото пътуване с автобуса беше забавно, ми стана някак тъжно. Мисля, че Майк се чувстваше по същия начин.

Той залепи пълничкото си лице на прозореца и се втренчи в полегатите червеникави хълмове в далечината.

— Добре ли си, Майк? — попитах го аз.

— Да, добре съм, Били — бързо отвърна той, без да се обръща.

Замислих си за мама и татко. На автогарата изглеждаха толкова сериозни. Предполагам, че и те бяха притеснени за моя първи лагер.

— Ще ти пишем всеки ден — каза татко.

— И да се представиш добре! — каза мама и ме прегърна по-силно от друг път.

Що за странно пожелание. Защо ли не каза „Приятно изкарване“? Защо каза да се представя добре?

Както вече стана ясно, аз съм от хората, дето все си намират за какво да се притесняват.

Другите момчета, с които вече се бях запознал, седяха на седалката пред нас. Единият се казваше Колин. Беше с дълга кафява коса, която стигаше до яката му, и със слънчеви очила с огледални стъклa, така че очите му не се виждаха. Държеше се нахакано и носеше червена лента на челото си. Непрекъснато я връзваше и развързваше.

До него, на мястото до пътеката, седеше едро гръмогласно момче на име Джей. Говореше предимно за спорт и се хвалеше какъв страхотен атлет бил. Явно обичаше да се фука с големите си мускулести ръце, особено когато някое от момичетата се обърнеше да ни погледне.

Джей не спря да дразни Колин и го предизвикваше да се боричкат, като все приkleщваше главата му с ръка и му разместваше лентата. Нищо особено, просто се закачаше.

Джей имаше буйна и рошава червена коса, която сякаш никога не е била ресана. Беше с големи сини очи. Не спря да се усмихва и да лудува. През целия път пускаше някакви тъпи шеги и подтикваше на момичетата.

— Ей, как се казваш? — провикна се той на русокосото момиче, което седеше най-отпред до прозореца.

Тя доста дълго се правеше, че не го забелязва. Но на четвъртото подвижване на Джей, се обърна и го изгледа със зелените си очи.

— Доун — каза тя. После посочи червенокосото момиче до себе си. — А това е приятелката ми Дори.

— Я, това е невероятно! И аз се казвам Доун! — пошегува се Джей.

Повечето момчета се засмяха, но Доун не се усмихна.

— Приятно ми е да се запознаем, Доун — извика му тя. После се обърна напред.

Автобусът друсна върху дупка на пътя и ние подскочихме.

— Ей, Били, виж — изведнъж рече Майк и посочи през прозореца.

От доста време Майк не беше обелил и дума. Наведох се към прозореца и се опитах да видя какво ми сочеше.

— Стори ми се, че видях прерийна котка — каза той, взирайки се през стъклото.

— Какво? Сериозно? — видях скучени ниски бели дървета и доста назъбени червени скали. Но никъде не мернах прерийни котки.

— Скри се зад онези скали — каза Майк, сочейки с пръст. После се обърна към мен — Да си забелязал досега някакъв град или нещо подобно?

Поклатих глава.

— Само пустош.

— Но не трябва ли лагерът да е близо до град? — Майк изглеждаше притеснен.

— Не мисля — отвърнах му аз. — Баща ми каза, че лагер „Месечина“ е край пустинята, навътре в гората.

Майк се замисли и известно време остана смръщен.

— Ами ако искаме да звъннем вкъщи?

— Сигурно в лагера има телефон — казах му аз.

Погледнах точно навреме, за да видя как Джей хвърля нещо към момичетата отпред. Приличаше на зелено топче. То удари Доун отзад по главата и залепна за русата ѝ коса.

— Ей! — ядосано извика Доун и издърпа лепкавото зелено топче от косата си. — Какво е това?

Обърна се и изгледа Джей.

Джей се закиска високо.

— Не знам. Намерих го залепено под седалката! — извика ѝ той.

Доун го изгледа свъсено и метна зеленото топче обратно. То не улучи Джей и се залепи на задното стъкло със звучно „пльок“.

Всички се разсмяха. Доун и приятелката ѝ Дори направиха физиономия на Джей.

Колин отново нагласяше червената си лента. Джей се излегна на седалката и подпра коленете си високо на гърба на предната седалка.

Няколко реда пред мен две усмихнати момчета запяха песен, която всички знаехме, но заместваха истинския текст с много смешни думи.

Няколко деца се включиха в песента.

Внезапно автобусът закова на място. Гумите му иззвистяха.

Всички извикахме от изненада. Подскочих и ударих гърдите си в предната седалка.

— Ох! — заболя ме.

Седнах обратно на мястото си, сърцето ми биеше лудо. Шофьорът на автобуса се изправи и се обърна към нас, като се надвеси над пътеката между седалките.

Главата му беше огромна и розова, увенчана с туфа буйна яркосиня коса, която стърчеше нагоре. Огромните му кървясили очи изглеждаха така, сякаш ще изхвръкнат от тъмните кръгове около тях и ще тупнат пред хоботестия му нос. От широко отворената му уста се показваха остри бели кучешки зъби. Зелена слуз се стичаше през пътните му черни устни.

Докато се кокорехме в тих ужас, шофьорът отметна назад чудовищната си глава и нададе див животински рев.

2

Шофьорът изрева толкова силно, че стъклата на автобуса се разтресоха.

Някои деца извикаха уплашено.

С Майк се снишихме, за да се скрием зад предната седалка.

— Той се е превърнал в чудовище! — прошепна Майк с широко отворени, пълни със страх, очи.

После от предната част на автобуса дочухме смях.

Надигнах се точно навреме, за да видя как шофьорът дърпа с ръка яркосинята си коса. Дърпаše, дърпаše... и лицето му се изсули.

— Оooo! — извикаха ужасено няколко деца.

Но всички бързо разбрахме, че лицето, което се поклаща в ръката на шофьора, е всъщност маска. Гумена маска на чудовище.

С облекчение видях, че истинското му лице си е напълно нормално — с бледа кожа, къса оредяла черна коса и малки сини очи. Смееше се и клатеше глава, като се радваше на собствената си шега.

— Всички се връзват на това! — обяви той, стиснал грозната маска.

Няколко деца се засмяха. Но повечето бяха твърде ошашавени, за да приемат случката за смешна.

Внезапно изражението на шофьора се промени.

— Всички вън! — рязко нареди той.

Дръпна една ръчка и вратата се отвори със свистене.

— Къде сме? — провикна се някой.

Шофьорът обаче не отговори. Хвърли маската върху седалката си и като приведе глава, за да не се удари в тавана, бързо тръгна към вратата.

Наведох се през Майк и се вторачих през стъклото, но не успях да видя кой знае какво. Просто километри равна жълта земя, накъсана тук-там от червени скали. Приличаше на пустиня.

— Защо слизаме тук? — запита Майк, обръщайки се към мен. Видях, че е много притеснен.

— Може би лагерът е тук — пошегувах се аз. На Майк това не му се стори смешно.

Всички изглеждаха объркани, докато си проправяха път и слизаха от автобуса. С Майк слязохме последни, защото седяхме най-отзад.

Щом стъпих на твърдата земя, прикрих с длан очите си от яркото слънце, извисило се високо в следобедното небе. Намирахме се на открито равно място. Автобусът беше спрял край бетонна платформа, голяма почти колкото тенис корт.

— Сигурно е нещо като автогара — казах на Майк. — Нали разбиращ? Място за слизане.

Той беше мушнал ръце в джобовете на късите си панталони. Подритна нещо на земята, но не каза нищо.

От другата страна на платформата Джей си подриваше топче с никакво момче, което още не познавах. Колин се беше облегнал на автобуса и изглеждаше невъзмутим. Четирите момичета стояха в кръг близо до предната част на платформата и тихичко обсъждаха нещо. Видях, че шофьорът мина покрай автобуса и отвори багажника. Започна да вади чанти и огромни лагерни сакове и да ги пренася върху платформата.

Две момчета седяха на ръба на платформата и го гледаха. От другата страна на платформата Джей и няколко момчета се състезаваха кой ще хвърли по-далече дребни червени камъчета.

Майк, все още с ръце в джобовете, се приближи зад шофьора.

— Ей, къде сме? Защо спряхме тук? — нервно го запита Майк.

Шофьорът измъкна тежък черен сак от дъното на багажника. Въобще не обрна внимание на Майк, който повтори въпросите си. И отново шофьорът се направи на ни чул, ни видял.

Майк тръгна обратно към мен. Вървеше бавно, тътрейки краката си по твърдата земя. Изглеждаше наистина притеснен.

Аз бях объркан, но не и притеснен. Имам предвид, че шофьорът спокойно си разтоварваше автобуса. Явно знаеше какво прави.

— Защо не ми отговаря? Защо не ни казва нищо? — запита Майк.

Стана ми мъчно, че Майк е толкова изнервен. Но не ми се искаше повече да слушам въпросите му. Започвах да ме изнервя.

Отдалечих се от него и тръгнах покрай платформата към четирите момичета. От другата страна на платформата Джей и неговите приятели продължаваха да се състезават с камъчета.

Когато приближих, Доун ми се усмихна. После бързо отмести очи. Тя наистина е красива, помислих си аз. Русата ѝ коса блестеше на яркото слънце.

— Ти от Сентър Сити ли си? — запита ме приятелката ѝ Дори с присвiti очи и сбърчено заради слънцето луничаво лице.

— Не — отвърнах ѝ аз. — Аз съм от Мидъндс. Това е на север от Сентър Сити. Близо до Аутрийч Бей.

— Знам къде е Мидъндс! — прекъсна ме Дори нахакано. Другите три момичета се разсмяха.

Усетих, че се изчервявам.

— Как се казваш? — запита Дори, забила зелените си очи в мен.

— Били — отвърнах ѝ аз.

— Брат ми също е Били! — възклика тя и всички момичета отново се засмяха.

— Вие къде отивате, момичета? — бързо запитах аз с надежда да сменя темата. — Имам предвид — в кой лагер?

— Лагер „Месечина“. Има един за момчета и един за момичета — отвърна Дори. — Автобусът е и за двата лагера.

— Вашият лагер близо ли е до нашия? — попитах аз. Дори не знаех, че има лагер „Месечина“ за момичета.

Дори вдигна рамене.

— Не знаем — отвърна Доун. — За първи път ни е.

— На всички ни — добави Дори.

— И на мен — казах аз. — Чудя се защо спряхме тук.

Момичета повдигнаха рамене.

Видях, че Майк плахо се приближава отзад, като изглеждаше още по-уплашен отпреди. Обърнах се и тръгнах към него.

— Виж! Шофьорът свърши с разтоварването на багажа — каза той и посочи.

Обърнах се точно когато шофьорът тръшна вратата на багажника.

— Какво става? — извика Майк. — Ще ни вземе ли някой оттук? Защо той разтовари целия багаж?

— Ще ида да видя — тихо казах аз. Затичах се към шофьора. Той стоеше пред отворената врата на автобуса и бършеше потта от челото си с късия ръкав на униформата си.

Видя, че идвам към него и бързо се качи в автобуса. Мушна се на седалката си и, когато пристъпих към вратата, дръпна зелената си козирка над челото.

— Някой ще дойде ли да ни вземе? — запитах го аз.

За моя изненада той дръпна ръчката и вратата се тръшна пред лицето ми.

Двигателят забумтя и изхвърли сив облак изгорели газове.

— Ей! — изкрещях аз и ядосано заблъсках стъклена врата.

Наложи се да отскоча назад, защото гумите на автобуса иззвистяха от форсирането.

— Ей! — извиках аз. — Да ме сгазиш ли искаш!?

Гледах как автобусът заподскача и отпраши по шосето. После се обърнах към Майк. Той стоеше до четирите момичета. Сега всички изглеждаха притеснени.

— Той... той си тръгна — запелтечи Майк, когато се приближих към тях. — Просто ни остави тук в средата на нищото.

Загледахме се след автобуса, който изчезваше в притъмняващия хоризонт. Всички се умълчахме.

Секунди по-късно чухме страховити животински крясъци.

Бяха много близо. И приближаваха.

3

— Как... какво е това? — запелтечи Майк.

Обърнахме се по посока на крясъците.

Изглежда идваха откъм отсрещната страна на платформата. Отначало си помислих, че Джей, Колин и техните приятели си правят майтап с нас, за да ни изплашат, имитирайки някакви животни.

После обаче видях уплахата по лицата им и облещените им очи. Джей, Колин и другите бяха замръзнали на място. Не те издаваха звуците.

Писъците се засилиха. Чуваха се все по-близо.

Писъци предупреждение.

И после, вторачен в далечината отвъд платформата, ги видях — малки черни създания. Търкаляха се ниско по равната земя, отмятаха главите си назад и приближавайки, издаваха тези възбудени крясъци.

— Какво е това? — извика Майк и пристъпи към мен.

— Това прерийни вълци ли са? — запита Дори с треперещ глас.

— Надявам се, че не — изписка едно от другите момичета.

Всички се покатерихме върху бетонната платформа и се сгушихме зад саковете и чантите.

Животните се приближаваха и крясъците им се чуваха все по-силно. Вече виждах, че са десетки. Препускаха към нас по равната земя, сякаш носени от вятъра.

— Помощ! Ще ни помогне ли някой! — чух писъка на Майк.

До мен Джей държеше два червени камъка, с които допреди малко играеше.

— Грабвайте камъни! — трескаво извика той. — Може да успеем да ги изплашим!

Съществата спряха на няколко метра от бетонната платформа и заплашително се изправиха на задните си лапи.

Сгущен между Майк и Джей, вече ги виждах съвсем ясно. Приличаха на вълци или на някакъв вид диви котки. Изправени на задните си лапи бяха високи около метър.

Телата им бяха слаби, почти кожа и кости, с петниста червенокафява козина. Главите им бяха удължени. От лапите им излизаха дълги сребристи нокти. Дребните им червени очи, подобни на очите на бобър, ни гледаха втренчено и хищно. Издължените им музуни се отваряха и затваряха и разкриваха два реда остри сребристи зъби като ножове.

— Не! Не! Помощ! — Майк падна на колене. Цялото му тяло потръпна от ужас.

Някои деца се разплакаха. Други гледаха вкаменени приближаващите се същества и не издаваха никакъв звук.

Бях твърде изплашен, за да извикам, да помръдна или да направя каквото и да било.

Гледах глутницата, сърцето ми биеше лудо, устата ми беше пресъхнала.

Животните се стаиха. Застанали на няколко крачки от платформата, те ни гледаха в упор, шумно и гладно щракаха с челюсти. От устата им започнаха да капят лиги.

— Те... те ще ни нападнат! — извика едно момче.

— Изглеждат гладни! — чух да казва някакво момиче.

Белезникавите лиги се процеждаха през острите им зъби. Продължаваха да щракат с челюсти. Чуваше се така, сякаш десетки метални капани се затварят едновременно.

Изведнъж едно от животните скочи на платформата.

— Не! — едновременно извикаха няколко деца.

Сгущихме се още по-близо, като се опитвахме да се скрием зад купчината сакове и чанти.

Още едно животно се покатери върху платформата. После още три.

Направих крачка назад.

Видях, че Джей замахва с ръка назад и хвърля камък към едно от животните. Камъкът се удари в платформата и отскочи.

Животните изобщо не се изплашиха. Извиха гръб, сякаш се готовеха за нападение.

Започнаха да издават пронизителен цвърчащ звук.

Доближаваха се все повече и повече.

Джей хвърли още един камък.

Този път успя да улuchi отстрани едно от приближаващите се животни. Изненадано, то нададе остьр писък, но продължи да се примъква напред. Червените му очи бяха фиксирани върху Джей. Челюстите му хищно щракаха.

— Махайте се! — извика Дори с треперещ глас. — Вървете си!
Махайте се!

Нямаше никакъв ефект от виковете й.

Животните напредваха.

— Бягайте! — призовах аз. — Бягайте!

— Няма да успеем да ги надбягаме! — извика някой.

Пронизителното цвърчане стана още по-силно. Направо оглушително. В един момент ми се стори, че направо сме заобиколени от звукова стена.

Гадните същества се приведоха за нападение.

— Бягайте! — повторих аз. — Хайде, бягайте!

Краката ми обаче така бяха омекнали, че не искаха да се подчинят.

Опитах се да избягам от атакуващите същества, но се прекатурих от платформата.

Главата ми се удари тежко в земята и пред очите ми блеснаха звезди.

Ще ме хванат, помислих си аз.

Не мога да им избягам.

4

Чух пронизителен вик за атака, подобен на сирена.

Чух драскането на дългите нокти на животните по бетонната платформа.

Чух писъците и виковете на изплашените лагерници.

После, докато отчаяно се опитвах да се изправя, чух оглушителен гръм.

Първоначално реших, че е експлозия.

Помислих си, че платформата е избухнала.

Но после се обърнах и видях пушката.

Още един гърмеж. Въздухът се изпълни с бял дим.

Съществата се обърнаха и побягнаха — този път толкова тихо, че даже се чуваше как провисналата им козина тре земята, докато се отдалечаваха с подвити опашки.

— Ха-ха! Я ги вижте как бягат! — мъжът продължаваше да държи пушката на рамо си, докато гледаше отдалечаващите се животни.

Стоеше пред дълъг зелен автобус.

Надигнах се и се поизтупах.

Всички вече се смееха, подскачаха весело и се радваха, че са отървали кожата.

Все още бях твърде разстроен, за да се зарадвам.

— Бягат като зайци! — заяви мъжът с бутмящ глас. После свали пушката.

Трябваше ми известно време да се сетя, че той е слязъл от лагерния автобус, за да ни спаси. Заради силните писъци на животните, нито бяхме чули, нито бяхме видели кога е дошъл автобусът.

— Добре ли си, Майк? — попитах аз и се приближих до уплашения си нов приятел.

— Май да — неуверено отвърна той. — Мисля, че вече съм добре.

Доун се появи отзад. Усмихваше се.

— Добре сме! — извика тя. — Всички сме добре!

Скупчихме се пред мъжа с пушката.

Беше едър, с червено лице, почти плешил само с ивица жълтеникова къдрава коса отстрани на главата и по тила. Имаше руси мустаци под огромен, приличащ на човка, нос и дребни черни птичи очи под буйни руси вежди.

— Здравейте, приятели! Аз съм Чичо Ал — началникът на лагера, винаги на ваше разположение. Надявам се, че много харесахте това посрещане в лагер „Месечина“ — избоботи той с дебел глас.

Чух няколко приглушени реплики.

Той оставил пушката облегната на автобуса и пристъпи към нас, загледан в лицата ни. Носеше къси бели панталони и яркозелена лагерна тениска, опъната по голямото му шкембе. От автобуса изскочиха още две момчета, облечени също в цветовете на лагера — бяло и зелено. Лицата им бяха сериозни.

— Хайде да товарим! — нареди им Чичо Ал с дълбокия си глас.

Той не се извини, че е закъснял.

Не обясни нищо за странните животни. И не попита дали сме добре след тази толкова силна уплаха.

Двамата лагерни помощници започнаха да влачат саковете и да ги хвърлят в багажника на автобуса.

— Струва ми се, че сте хубава група тази година — извика Чичо Ал. — Първо ще оставим момичетата от другата страна на реката. После ще настаним и момчетата.

— Какви бяха онези ужасни животни? — извика Дори към Чичо Ал.

Той изглежда не я чу.

Тръгнахме да се качваме в автобуса. Погледнах към Майк и го видях почти в края на опашката. Беше блед и все още изглеждаше много разстроен.

— Аз... аз много се изплаших — призна той.

— Но вече всичко е наред — успокоих го аз. — Вече може да се отпуснем и да се забавляваме.

— Толкова съм гладен — оплака се Майк. — Цял ден не съм ял.

Единият от лагерните помощници го чу.

— Гладът ти ще се изпари, щом опиташи лагерната храна — каза той на Майк.

Качихме се в автобуса. Седнах до Майк. Чух как стомахът на горкото момче къркори. Изведнъж усетих, че и аз умирам от глад. И бях наистина любопитен да видя как изглежда лагер „Месечина“. Надявах се да не пътуваме дълго.

— Колко далече е нашият лагер? — провикнах се към Чичо Ал, който седна на шофьорското място.

Изглежда не ме чу.

— Ей, Майк, вече потеглихме! — казах радостно, когато автобусът излезе на шосето.

Майк се опита да се усмихне:

— Толкова се радвам, че се махаме оттук!

За моя изненада пътуването продължи по-малко от пет минути.

Всички бяхме шокирани, че сме били толкова близо. Защо първият автобус не ни докара?

Пред погледа ни се появи голяма дървена табела „Лагер „Месечина““ и Чичо Ал зави с автобуса по застлан с чакъл път през горичка от ниски дървета.

Минахме по тесен криволичещ път и прекосихме кафеникава рекичка. Пред нас се появиха няколко къщички.

— Момичешкият лагер — обяви Чичо Ал.

Автобусът спря, за да слязат четирите момичета. Доун ми махна и слезе.

Няколко минути по-късно поехме към момичешкия лагер. През прозореца видях редица бели къщички. Най-отгоре на възвишението се издигаше голяма сграда, облицована с бели дъски. Вероятно беше столовата или залата за игри.

В края на поляната трима лагерни помощници, всички облечени в къси бели панталони и зелени тениски, се опитваха да запалят огън в огромно огнище, оградено с камъни.

— Ей, май ще си печем сами храната! — възторжено извиках на Майк. Започвах истински да се вълнувам.

Майк също се усмихна. Направо му потекоха лигите при мисълта за храна.

Автобусът внезапно спря в края на редица малки бунгала. Чичо Ал бързо се измъкна от шофьорското място и се обърна към нас.

— Добре дошли в прекрасния лагер „Месечина“! — извика той.
— Излезте и се подредете в редица, за да ви разпределим по бунгалата.
След като се настаните и вечеряте, ще се видим при лагерния огън.

Заслизахме шумно от автобуса. Видях как Джей въодушевено плесва едно момче по гърба. Мисля си, че всички се чувствахме вече много по-добре, почти забравили какво ни се беше случило само преди минути.

Слязох от автобуса и поех дълбоко въздух. Хладният въздух беше свеж, пропит с някаква сладникава миризма. Зад бялата сграда на хълма се извисяващо дълга редица вчнозелени дървета.

Докато се подреждахме, се огледах, за да открия къде е реката на лагера. Някъде зад дърветата се чуваше леко ромолене, но самата река не се виждаше.

Майк, Джей, Колин и аз бяхме разпределени в едно и също бунгало. Бунгало номер 4. Помислих си, че бунгалото би трябвало да има по-интересно име. Но то беше просто номер. Бунгало номер 4.

Беше съвсем малко, с нисък таван и прозорци от двете страни. Беше за шестима лагерници. На три от стените имаше двойни легла, а на четвъртата — високи рафтове. По средата имаше малко празно пространство.

Нямаше тоалетна и баня. Предположих, че са някъде другаде.

Когато четиримата влязохме в бунгалото, видяхме, че едно от леглата вече е заето. Беше прилежно оправено, зеленото одеяло беше внимателно подпъхнато, а отгоре имаше касетофон и няколко списания.

— Това сигурно е на нашия лагерен помощник — каза Джей, докато разглеждаше касетофона.

— Надявам се ние да не носим тези грозни зелени тениски — усмихнато каза Колин. Той продължаваше да е със сребристите си слънчеви очила, въпреки че слънцето почти бе залязло и в бунгалото беше тъмно, сякаш вече е нощ.

Джей си хареса горното легло, а Колин зае леглото под него.

— Може ли аз да съм на долното легло? — попита ме Майк. — Нощем се въртя и ме е страх да не падна.

— Ами, да. Разбира се. Няма проблем — отвърнах аз. Така или иначе исках да съм на горното легло. Щеше да е много по-забавно.

— Надявам се, момчета, че не хъркате — каза Колин.

— Все едно, да не би да сме дошли тук да спим — каза Джей. — По цяла нощ ще се веселим! — Той игриво шляпна Майк по гърба, но толкова силно, че Майк залитна към скрина.

— Ей! — проплака Майк. — Боли!

— Извинявай. Май не си знам силата — отвърна Джей и се усмихна на Колин.

Вратата на бунгалото се отвори и вътре влезе червенокосо момче с тъмни лунички по цялото лице. Носеше голяма сива найлонова торба. Беше висок и слаб, облечен в къси бели панталони и зелена лагерна тениска.

— Ей, момчета — каза той и с въздишка пусна голямата торба на пода. — Това са чаршафите ви. Оправете си леглата. Постарайте се да са като моето — той посочи леглото с касетофона.

— Ти ли си нашият лагерен помощник? — попита аз.

Той кимна.

— Аха. Аз съм късметлията — обърна се и тръгна да излиза.

— Как се казваш? — извика Джей след него.

— Лари — каза той и бутна вратата на бунгалото. — Саковете ви ще дойдат след малко. Вижте там скрина. Две от чекмеджетата нещо не се отварят.

Тръгна да излиза, но спря и се обърна:

— И не пипайте нещата ми!

Вратата се тръшна след него.

Надникнах през прозореца и видях как пое напред с големи крачки, а главата му подскачаше нагоре-надолу.

— Страхотен пич — промърмори подигравателно Колин.

— При това приятелски настроен — добави Джей и поклати глава.

Надвесихме се над сивата найлонова торба и извадихме чаршафи и вълнени одеяла. Джей и Колин се сборичкаха за някакво одеяло, което според тях беше по-меко от останалите.

Хвърлих чаршафа на горното легло и тръгнах да се качвам да го оправя.

Бях по средата на стълбичката, когато чух писъка на Майк.

5

Майк, който оправяше леглото точно под мен, изпищя толкова силно, че и аз извиках и едва не паднах от стълбичката.

Скочих на пода с разтуптяно сърце и застанах до него.

Вперил поглед точно пред себе си, с широко отворена уста, Майк отстъпи от леглото.

— Майк, какво става? — попитах аз. — Какво има?

— Ззз... змии! — запелтечи той, отстъпвайки назад без да отмества поглед от неоправеното легло.

— Какво?! — проследих погледа му. Беше твърде тъмно, за да видя каквото и да било.

Колин се изсмя:

— Само не с този изтъркан номер! — извика той.

— Лари е сложил гумени змии в леглото ти — усмихнато каза Джей и пристъпи към нас.

— Не са гумени! Истински са! — настоя Майк с треперещ глас.

Джей се засмя и поклати глава:

— Не мога да повярвам, че се връзваш на този изтъркан номер — той се приближи към леглото и... после спря. — Ей...!

Приближих се и аз и видях вече съвсем ясно двете змии. Те се измъкнаха от сянката и извиха тънките си глави назад, готови за нападение.

— Истински са! — извика Джей и се обърна към Колин. — Две са!

— Вероятно не са отровни — каза Колин и също се приближи.

Двете змии изсъскаха гневно и се надигнаха от леглото. Бяха много дълги и тънки. Главите им бяха по-широки от телата. Езиците им трептяха напред-назад, а телата им се извиваха заплашително.

— Страх ме е от змии — тихо промълви Майк.

— Те пък може да се страхуват от тебе — пошегува се Джей и потупа Майк по гърба.

Майк изстена. Не беше в настроение да оцени грубоватата шега на Джей.

— Трябва да извикаме Лари или някой друг — каза Майк.

— В никакъв случай! — настоя Джей. — Ти можеш сам да се справиш с тях, Майк. Те са само две!

Джей закачливо бутна Майк към леглото. Искаше само да го стресне.

Но Майк залитна и... падна върху леглото.

Змиите атакуваха едновременно.

Видях как едната заби зъби в ръката на Майк.

Той се изправи на крака. Първоначално изобщо не реагира. Но после нададе пронизителен писък.

В горната страна на дясната му длан имаше две капки кръв. Той се загледа в тях и стисна ръката си.

— Тя ме ухапа! — изкрешя той.

— О, не! — извиках аз.

— Проби ли кожата ти? — запита Колин. — Кърви ли?

Джей се хвърли напред и хвана рамото на Майк.

— Ей, човече... съжалявам, наистина — каза той. — Въобще не исках да...

Майк простена от болка.

— Боли... наистина боли — прошепна той.

Дишаше много тежко. Гърдите му се повдигаха и се спускаха, като издаваха странен звук при всяко вдишване и издишване.

Змиите, скучени по средата на леглото, отново засъскаха.

— По-добре бързо да намерим сестрата — каза Джей, все още с ръка на рамото на Майк. — Ще дойда с тебе.

— Н... не — изпелтечи Майк. Лицето му беше призрачнобяло. Здраво стискаше ръката си. — Сам ще я намеря!

Той светкавично изскочи от бунгалото. Вратата се тръшна след него.

— Ей, въобще не исках да го бутна, нали разбирате — започна да ни обяснява Джей. Видях, че наистина е много притеснен. — Просто се закачах, исках само да го сплаща малко. Изобщо не исках да пада на леглото или да стане нещо такова — гласът му заглъхна.

— Какво ще правим с тях — попитах аз и посочих двете завити на кълбо змии.

— Ще доведа Лари — предложи Колин и тръгна да излиза от бунгалото.

— Не, почакай — извиках след него. — Виж, те са върху чаршафа на Майк, нали?

Джей и Колин проследиха погледа ми към леглото. Двете змии пак проториха глава нагоре, готови за нападение.

— Е, и? — запита Джей и се почеса по разрошената си глава.

— Ами, можем да ги увием в чаршафа и да ги изнесем навън — казах аз.

Джей се втренчи в мен:

— Иска ми се аз да го бях измислил това. Давай!

— Ще ви ухапят! — предупреди Колин.

Погледнах змиите. Изглежда и те ме изучаваха.

— Не могат да ни ухапят през чаршафа — отвърнах му аз.

— Но могат да опитат! — възклика Колин и отстъпи назад.

— Ако сме достатъчно бързи — казах аз и предпазливо пристъпих към леглото, — ще успеем да ги увием, преди да са разбрали какво става.

Змиите изсъскаха предупредително и се надигнаха още понагоре.

— Как ли въобще са се оказали тук? — запита Колин.

— Може би лагерът гъмжи от змии — захили се Джей. — Може би и в твоето легло има, Колин! — засмя се той.

— Хайде по-сериозно — сурово казах аз, вперил поглед в увитите на кълбо змии. — Ще се пробваме ли или не?

— Да, хайде — отвърна Джей. — Поне това дължим на Майк. Колин замълча.

— Обзалагам се, че мога да хвана едната за опашката и да я метна през прозореца — каза Джей. — Ти може да хванеш опашката на другата и да...

— Да пробваме първо моя план — тихо предложих аз.

Бавно тръгнахме към змиите, като пристъпвахме много внимателно. Това беше малко глупаво, защото те не отместваха очи от нас.

Посочих към единия край на чаршафа, който беше прегънат върху леглото.

— Хвани оттам — наредих на Джей. — И го повдигни.

Той се поколеба.

— А ако го изпусна? Или ако ти го изпуснеш?

— Тогава ще загазим — отвърнах мрачно. Без да отмествам поглед от змиите, посегнах към другия край на чаршафа.

— Готови? На три! — прошепнах аз.

Сърцето ми се беше качило в гърлото. Почти се задушавах.

— Едно, две, три.

Двамата грабнахме краищата на чаршафа.

— Дърпай! — извиках с такъв гласец, че направо не си го познах.

Издърпахме чаршафа и събрахме краищата на вързоп. Змиите започнаха бясно да се мяят. Мятаха се така силно, че вързопът се люшкаше напред-назад. Чух как челюстите им щракат.

— Не им харесва това — каза Джей, докато вървяхме към вратата с люшкащия се между нас вързоп и внимавахме да стоим колкото се може по-далече от него.

Бутнах вратата с рамо, за да се отвори широко, и изтичахме на тревата.

— Сега какво? — запита Джей.

— Върви — отвърнах аз. Видях, че едната змия си подава главата навън. — Бързо!

Затичахме се към храстите край бунгалата. Зад храстите имаше ниски дървета. Щом стигнахме дърветата, люшнахме вързопа назад и го метнахме към тях.

Докато падаше, чаршафът се разтвори. Двете змии моментално изпълзяха и се шмугнаха под дърветата.

Двамата с Джей шумно въздъхнахме с облекчение. Останахме за момент приведени, с ръце подпрени на коленете, опитвайки се да си поемем дъх.

Все още наведен, затърсих змиите с поглед. Но те се бяха скрили сред вечно зелените храсти.

Изправих се.

— Май трябва да вземем чаршафа на Майк — казах аз.

— Най-вероятно няма да иска да спи на него — каза Джей, но се протегна и го вдигна от земята. Смачка го на топка и го хвърли към мен.

— Сигурно е прогизнал от змийска отрова — каза Джей и сбръчка лице от отвращение.

Когато се върнахме в бунгалото, Колин вече беше оправил своето легло. Съсредоточено вадеше нещата си от сака и ги пъхаше в най-горното чекмедже на скрина. Щом влязохме, той се обърна.

— Как мина? — небрежно запита той.

— Ужасно — бързо отвърна Джей с тъжно изражение. — И двамата ни ухапаха. По два пъти.

— Никак не те бива в лъжите! — каза Колин и се засмя. — Въобще не си прави труд.

Джей също се разсмя.

Колин се обърна към мен.

— Ти си герой! — каза ми той.

— Благодаря за помощта — подигравателно му каза Джей.

Колин тръгна да отговаря, но в този момент вратата на бунгалото се отвори и се появи луничавото лице на Лари.

— Как е? — попита той. — Още ли не сте готови?

— Имаше малък проблем — каза му Джей.

— А къде е четвъртото момче? Онова набитото? — запита Лари и наведе главата си, за да не я удари в рамката на вратата.

— Майк е ухапан. От змия — казах му аз.

— Имаше две змии в леглото му — добави Джей.

Изражението на Лари не се промени. Не изглеждаше изненадан.

— И къде отиде Майк? — небрежно запита той и перна един комар върху ръката си.

— Ръката му кърви. Отиде при сестрата за помощ — отвърнах аз.

— Моля? — Лари зяпна.

— Отиде да намери медицинска сестра — повторих аз.

Лари отметна глава назад и започна да се смее.

— Сестра ли? — извика той, като продължаваше силно да се смее. — Каква сестра?!

6

Вратата се отвори и Майк се върна, стискачки ухапаната си ръка. Беше блед и изплашен.

— Казаха, че няма сестра — каза ми той.

После видя Лари, седнал на горното легло.

— Лари, ръката ми... — каза Майк. Той вдигна ръката си към Лари така че лагерният помощник да я види. Беше изцапана с кръв.

Лари се наведе.

— Мисля, че имам някакъв бинт — каза той на Майк. Извади малка чанта под леглото си и започна да тършува в нея.

Майк стоеше до него и стискаше ръката си. На пода на бунгалото паднаха няколко капки кръв.

— Казаха, че в лагера няма сестра — повтори Майк.

Лари поклати глава:

— Ако пострадаш в този лагер — каза той на Майк със сериозно изражение, — трябва да се оправяш сам.

— Струва ми се, че ръката ми малко се е подула — каза Майк.

Лари му подаде бинта.

— Мивките са в края на бунгалата — каза той на Майк, затвори чантата и я пъхна обратно под леглото. — Върви си измий ръката и я бинтовай. Бързо. Почти е време за вечеря.

Стиснал здраво бинта в ръка, Майк тръгна да изпълни наредждането на Лари.

— Между другото, момчета, как махнахте змиите оттук? — запита Лари и огледа бунгалото.

— Изнесохме ги с чаршафа на Майк — обясни му Джей. После ме посочи. — Идеята беше на Били.

Лари ме изгледа.

— Ей, впечатлен съм, Били — каза той. — Това е доста смело, човече.

— Може да съм наследил нещо от родителите си — отвърнах му аз. — Те са учени. Нещо като изследователи. Няма ги с месеци, за да

изучават възможно най-дивите места.

— Е, лагер „Месечина“ е доста диво място — каза Лари. — А вие, момчета, трябва да сте по-внимателни. Предупреждавам ви — лицето му придоби сериозно изражение. — В лагера няма медицинска сестра. Чичо Ал не е човек, който ще ви глези.

Сандвичите бяха направо овъглени, но бяхме толкова гладни, че това нямаше значение. За пет минути излапах три хот-дога. През целия си живот не съм бил толкова гладен.

Лагерният огън беше на открита поляна. Огнището бе заобиколено с бели обли камъни. На хълма зад гърба ни се издигаше облицована с бели дъски голяма сграда. Пред нас пътна ивица вчнозелени дървета спираше погледа ни и скриваше реката.

През малка пролука между дърветата виждах в далечината трептящ огън на другия бряг на реката. Дали това беше огънят на момичешкия лагер?

Замислих се за Доун и Дори. Чудех се дали някога ще се съберем двата лагера, дали изобщо някога ще ги видя отново.

Вечерята край големия лагерен огън изглежда повиши настроението на всички. Джей беше единственият около мен, който се жалваше, че хот-догът е прегорял. Но май излата четири-пет.

Заради бинтованата ръка, на Майк му беше трудно да яде. Когато изпусна първия си хот-дог на земята, помислих, че ще се разплач. Към края на вечерята вече бе в по-добро настроение. Ухапаната му ръка леко се беше подула. Но каза, че вече не го боли чак толкова.

Лагерните помощници лесно се забелязваха. Всички носеха еднакви къси бели панталони и зелени тениски. Бяха осем или десет момчета на около 16–17 години. Ядяха тихо, встравни от нас, лагерниците. От време на време поглеждах към Лари, но той нито веднъж не се обърна да погледне към нас.

Мислех си за Лари и се опитвах да установя дали е срамежлив или просто много-много не ни харесва. Изведнъж Чичо Ал се изправи и направи знак да запазим тишина.

— Момчета, искам да ви приветствам с добре дошли в лагер „Месечина“ — започна той. — Надявам се, че всички сте се настанили и харесвате леглата си. Знам, че повечето от вас са за първи път на лагер.

Говореше бързо, без паузи между изреченията, като че ли изрича това за хиляден път и му се иска да приключи по-бързо.

— Бих искал да ви кажа някои от основните правила — продължи той. — Първо, лампите се гасят точно в девет часа.

Доста момчета измрънкаха.

— Сигурно си мислите, че може да не спазвате това правило — продължи Чичо Ал без да обръща внимание на реакцията. — Сигурно си мислите, че може да се измъкнете от бунгалата, за да се видите с някого или да се разходите край реката. Но ви предупреждавам — това не е позволено и си имаме много ефикасни средства правилото да бъде спазвано.

Той направи пауза, за да прочисти гласа си.

Няколко момчета нещо си хихикаха. Джей, който седеше срещу мен, се оригна шумно и това предизвика още по-силно хихикане.

Чичо Ал сякаш не чу нищо.

— От другата страна на реката е момичешкият лагер — продължи той със силен глас и посочи към дърветата. — Може би виждате техния лагерен огън. Значи, искам да е ясно — плуването или преминаването с лодка до лагера на момичетата е строго забранено.

Няколко момчета високо изпъшкаха. Това накара всички останали да се разсмеят. Засмяха се дори някои от лагерните помощници. Но Чичо Ал запази мрачното си изражение.

— Гората около лагер „Месечина“ гъмжи от мечки гризли и дървесни мечки — продължи той. — Те идват на реката да се къпят и да пият вода. И обикновено са гладни.

Това отново предизвика реакцията на всички, които седяхме край гаснещия лагерен огън. Някой нададе силен вой. Друго дете изпища. После всички се разсмяхме.

— Няма да ви е смешно, ако ви сграбчи мечка — суроно каза Чичо Ал.

После се обърна към групата на лагерните помощници, насядали извън нашия кръг.

— Лари, Кърт, елате тук — нареди им той.

Двамата послушно се изправиха и пристъпиха към центъра на кръга, където стоеше Чичо Ал.

— Искам двамата да покажете на новите лагерници какво трябва да правят, когато... ъ-ъ, имам предвид, ако бъдат нападнати от мечка

гризли.

Двамата помощници моментално паднаха по корем. Плътно се прилепиха към земята и покриха главите си с ръце.

— Точно така. Надявам се, че всички виждате това и ще го запомните — прогърмя гласът на началника на лагера. — Покривате врата си и главата си. Опитвате се да не мърдате — каза той и направи знак на двамата лагерни помощници. — Благодаря ви, момчета. Може да се изправите.

— Случвало ли се е мечка да нападне тук? — провикнах се аз, като направих фуния с ръце, за да може Чичо Ал да ме чуе.

Той се завъртя в моята посока.

— Два пъти миналото лято — отвърна той.

Няколко момчета ахнаха.

— Не беше никак приятно — продължи Чичо Ал. — Трудно е да не се мърда, когато огромна мечка те подбутва с лапа и ръмжи над тебе. На ако мръднеш... — гласът му загъръхна и предполагам, че остави другото на въображението ни.

Побиха ме студени тръпки. Не ми се щеше да си мисля за мечки и мечи нападения.

На какъв лагер ме изпратиха мама и татко, зачудих се аз. Нямах търпение да им се обадя и да им разкажа за всичко случило се до момента.

Чичо Ал ни изчака да замълчим и посочи някъде встрани.

— Виждате ли онова бунгало — ей там?

В сумрака видях бунгало някъде по средата на хълма, най-отгоре на който беше голямата сграда. Изглеждаше малко по-голямо от останалите. Сякаш беше построено леко накриво, някак си килнато на една страна, като че ли вятърът се е опитал да го отвее.

— Искам да сме наясно за това бунгало — предупреди Чичо Ал. Гласът му се извисяваше над прашенето на пурпурния огън. — То е известно като Забраненото бунгало. Ние не говорим за това бунгало... и не се доближаваме до него.

Загледан в сивкавия мрак към потъналото в сянка килнато бунгало, отново ме полазиха студени тръпки. Усетих силно ужилване по врата и плеснах един комар, но твърде късно — вече ме беше ухапал.

— Ще повторя отново това, което току-що казах — извика Чичо Ал и продължи да сочи към мрачното бунгало на хълма. — Това е Забраненото бунгало. То е затворено и заковано от много години. Никой не се доближава до него. Никой!

Това накара всички да се разприказват и да се засмеят. Смехът ми се стори малко нервен.

— Защо Забраненото бунгало е забранено? — провикна се някой.

— Ние никога не говорим за това — остро повтори Чичо Ал.

Джей се наведе към мен и прошепна в ухото ми:

— Хайде да проверим.

Засмях се. После неуверено се обърнах към Джей:

— Шегичка, нали?

Той се усмихна и не каза нищо.

Завъртях се обратно към огъня. Чичо Ал ни пожела приятно изкарване и обясни с какво нетърпение е очаквал лагера тази година.

— И още едно правило — извика той. — Трябва да пишете на родителите си всеки ден. Всеки ден! Искаме да знаят колко хубаво си изкарвате в лагер „Месечина“.

Видях, че Майк стиска ранената си ръка много предпазливо.

— Започна да пулсира — каза ми той и думите му прозвучаха доста уплашено.

— Може би Лари има нещо, с което да я намажем — казах аз. — Да го попитаме.

Чичо Ал ни освободи. Всички се изправихме, като се протягахме и прозявахме, и поехме на малки групи към бунгалата.

Двамата с Майк останахме последни с надеждата да говорим с Лари. Видяхме го, че разговаря с другите лагерни помощници. Той беше поне с глава по-висок от тях.

— Ей, Лари — извика Майк.

Но докато си проправим път през групичките деца, тръгнали в другата посока, Лари изчезна.

— Може да е тръгнал към бунгалото, за да се увери, че ще спазим правилото за лампите — предположих аз.

— Да идем и да видим — въодушевено отвърна Майк.

Минахме бързо край угасващия лагерен огън. Вече не пращаše, но все още мъждукаше в пурпурночервено. После тръгнахме към Бунгало номер 4 по пътеката, заобикаляща хълма.

— Ръката много силно ме боли — проплака Майк, като я държеше пред себе си. — Не искам да хленча, но пулсира и се подува.

И започва да ме тресе.

— Лари сигурно знае какво да направи — отвърнах аз, като се опитвах да звучат спокойно.

— Надявам се — каза Майк разтреперан.

И двамата спряхме, когато чухме вой.

Противен вой. Като на ранено животно. Но твърде човешки, за да бъде на животно.

Провлачен, оствър вой, който проряза въздуха и проехтя надолу по хълма.

Майк тихичко изстена. Обърна се към мен. Дори в мрака виждах страх, изписан на лицето му.

— Тези викове... — прошепна той. — Идват от... Забраненото бунгало!

След няколко минути двамата с Майк влязохме уморени в нашето бунгало. Джей и Колин седяха напрегнати на леглата си.

— Къде е Лари? — запита Майк със страх в гласа.

— Не е тук — отвърна Колин.

— Къде е? — настоятелно попита Майк вече с писклив глас. —

Трябва да го открия. Ръката ми!

— Скоро трябва да дойде — предположи Джей.

През отворения прозорец продължавах да чувам странния вой.

— Чувате ли това? — попитах аз. Приближих се до прозореца и се заслушах.

— Вероятно е прерийна котка — каза Колин.

— Прерийните котки не вият — обърна се към него Майк. — Прерийните котки пищят, но не вият.

— Откъде знаеш? — запита Колин, пристъпи към леглото на Лари и приседна.

— Учихме в училище — отвърна Майк.

Още един вой ни накара да застинем и да се заслушаме.

— Звуци като човек — промълви Джей с блеснали от вълнение очи. — Човек, който е заключен в Забраненото бунгало от години.

Майк преглътна тежко.

— Ама ти сериозно ли?

Джей и Колин се разсмяха.

— Какво да правя с ръката си? — запита Майк и я повдигна. Наистина се беше подула.

— Отиди пак да я измиеш — казах му аз. — И я превържи с нов бинт.

Надникнах през прозореца в мрака навън.

— Може би Лари ще се появи всеки момент. Той сигурно знае с какво да я намажеш — добавих аз.

— Не мога да повярвам, че няма медицинска сестра — проплака Майк. — Защо нашите ме пратиха на лагер без сестра или медицински

пункт?

— Чичо Ал не обича да ни глези — каза Колин, повтаряйки думите на Лари.

Джей се изправи и изимитира Чичо Ал.

— Не доближавайте Забраненото бунгало! — извика той с пълтен бутящ глас. Прозвуча почти като Чичо Ал. — Ние не говорим за него и не се доближаваме до него!

Всички се разсмяхме на изпълнението на Джей. Дори Майк.

— Трябва да го разгледаме още тази нощ! — въодушевено каза Колин. — Непременно трябва да го видим това бунгало!

Чухме още един провлечен тъжен вой да се спуска надолу по хълма откъм Забраненото бунгало.

— Не мисля, че трябва да правим това — тихо каза Майк, разглеждайки ръката си. И тръгна към вратата. — Ще я измия.

Вратата се тръшна след него.

— Уплашен е — каза Джей през смях.

— И аз съм малко уплашен — признах си аз.

— Този ужасен вой...

Джей и Колин се разсмяха.

— Във всеки лагер има нещо като Забраненото бунгало. Началникът на лагера си го измисля нарочно — обясни Колин.

— Аха — съгласи се Джей. — Началниците на лагерите обичат да плашат децата. Това им е единственото забавление.

Той наду гърди и отново изимитира Чичо Ал.

— Не излизайте след загасянето на лампите или повече никой няма да ви види! — гръмогласно изрече той и избухна в смях.

— В Забраненото бунгало няма нищо — каза Колин и поклати глава. — Сигурно е абсолютно празно. Това е просто номер, разбиращ ли? Като лагерните истории за призраци. Всеки лагер си има история за призраци.

— Откъде знаеш? — запитах аз и седнах на леглото на Майк. — Бил ли си друг път на лагер?

— Не — отвърна Колин. — Но имам приятели, които са ми разказвали — той се протегна и за първи път махна слънчевите си очила. Имаше светли небесносини очи като големи мъниста.

Внезапно чухме изсвирване на тръба — протяжен, тъжен звук.

— Това може би е сигналът за гасене на лампите — казах аз, прозявайки се. Започнах да си свалям обувките. Бях твърде уморен, за да се преобличам или да се мия. Мислех да спя с дрехите си.

— Хайде да се измъкнем и да разгледаме Забраненото бунгало — предложи Джей. — Хайде. Да сме първите, които ще го направят!

Отново се прозях.

— Наистина съм много уморен — казах им аз.

— Аз също — каза Колин и се обърна към Джей. — Какво ще кажеш за утре вечер?

На лицето на Джей се изписа разочарование.

— Утре — повтори Колин, изрита обувките си в ъгъла и започна да събува чорапите си.

— На ваше място не бих го направил!

Гласът сепна и трима ни. Обърнахме се към прозореца, където внезапно от тъмнината се появи главата на Лари. Усмихваше ни се.

— На ваше място бих послушал Чичо Ал — добави той.

Колко ли дълго ни е подслушвал, зачудих се аз. Дали нарочно ни шпионираше?

Братата се отвори. Лари наведе главата си, докато влизаше. Усмивката му изчезна.

— Чичо Ал изобщо не се шегуваше — каза сериозно той.

— Да, бе! — отвърна подигравателно Колин. Качи се в леглото си и се мушна под вълненото одеяло.

— Сигурно лагерният призрак ще ни хване, ако излезем след загасването на лампите — пошегува се Джей и хвърли хавлиената си кърпа в другия край на стаята.

— Не. Не призрак — тихо каза Лари. — Но Кавалериста ще го направи. Той бръкна в чекмеджето си и започна да търси нещо вътре.

— Моля? Кой е Кавалериста? — попитах аз, внезапно напълно разсънен.

— Не кой, а какво — загадъчно отвърна Лари.

— Кавалериста е червенооко чудовище, което всяка нощ яде по един лагерник — изхили се Колин и се загледа в мен. — Няма никакъв Кавалерист. Лари просто ни пробутва поредната лагерна измишльотина.

Лари спря да рови в чекмеджето и погледна Колин.

— Говоря съвсем сериозно. Опитвам се да ви предпазя. Въобще нямам намерение да ви плаша.

— Тогава какво е Кавалериста? — нетърпеливо запитах аз.

Лари извади един пуловер и затвори чекмеджето.

— По-добре да не знаете — отговори той.

— Хайде. Кажи ни какво е — примолих се аз.

— Няма да каже — намеси се Колин.

— Само едно ще ви кажа, момчета. Кавалериста ще изтръгне сърцето ви — безизразно каза Лари.

Джей се захили:

— Да, бе! Без съмнение.

— Говоря сериозно — сряза го Лари. — Не се шегувам, момчета!

— Той навлече пуловера през главата си. — Не ми вярвате, така ли? Излезте някоя вечер. Излезте и срещнете Кавалериста! — Лари се опитваше да уцели ръкава на пуловера. — Но преди това оставете адрес, на който да изпратя нещата ви — предупреди той.

8

На следващата сутрин беше забавно.

Станахме доста рано. Слънцето тъкмо се издигаше над хоризонта и беше още хладно и влажно. Птичките чуруликаха.

Песента им ми напомни за вкъщи. Докато се смъркваш от леглото и се протягаш, мислех за мама и татко и ми се искаше да им се обадя и да им разкажа за лагера. Но все пак беше само вторият ден. Щях доста да се изложа, ако им се обадя още на втория ден.

Без съмнение ми беше мъчно за вкъщи. Но за щастие нямаше много време за самосъжаление. Облякохме чисти дрехи и бързо тръгнахме към сградата на върха на хълма, където беше столовата.

По средата на огромното помещение бяха наредени редици от маси и пейки. Подът и стените бяха облицовани в тъмно дърво. Високо над главите ни се кръстосваха също тъмни греди. Имаше твърде малко прозорци и това създаваше усещане, че се намираме в огромна, мрачна пещера.

Чиниите, чашите и приборите дрънчаха оглушително. Виковете и смецовете ни се отразяваха в дървените стени и отекваха във високия таван. Майк ми извика нещо през масата, но заради целия този шум не успях да го чуя.

Някои деца мрънкаха заради храната, но според мен си беше добре. Имаше бъркани яйца, бекон, пържени картофи и препечени филийки с голяма чаша сок. Вкъщи никога не ям толкова много на закуска, но тук усетих, че съм наистина гладен и излапах всичко.

След закуска се подредихме в редици пред сградата, за да ни разпределят по групи за различните занимания. Слънцето вече се беше издигнало високо в небето. Задаваше се един доста горещ ден. Възбудените ни гласове ехтяха по хълма. Смеехме се и приказвахме, бяхме в добро настроение.

Лари и двама от лагерните помощници стояха пред нас и с папки прикриваха очите си от силното слънце, докато ни разделяха на групи.

Първата група от около десет момчета тръгна към реката за сутрешно плуване.

Някои извадиха късмет, помислих си аз. И на мен ми се искаше да отида до брега и да видя как е реката.

Докато чаках с нетърпение да чуя името си, забелязах, че на стената на сградата има телефонен апарат. В главата ми отново се появиха образите на мама и татко. Може да им се обадя по-късно, реших аз. Искаше ми се колкото се може по-скоро да им опиша лагера и да им разкажа за новите си приятели.

— Добре, момчета. След мен към игрището — нареди ни Лари.

— Първата ни игра на скречбол.

Дванайсетина момчета, включително всички от моето бунгало, последвахме Лари надолу по хълма към широка зелена поляна, където беше игрището.

Затичах се да настигна Лари, който изглежда винаги вървеше страшно бързо и крачеше с дългите си крака, като че ли някой го гони.

— Ще отидем ли да плуваме след това? — попитах го аз.

Без да забавя крачка, той погледна папката си.

— Да, предполагам. Едно плуване ще ви дойде добре. Преди това обаче доста ще се поизпотите.

— Играли ли си някога скречбол? — запита ме Джей, докато и двамата се опитвахме да не изостанем от Лари.

— Ами, да — отвърнах аз. — Доста играем в училище.

Лари спря в далечния край на зеленото игрище, където вече бяха означени базите и квадратът за батера^[1].

Накара ни да се наредим в редица и да се разделим на два отбора.

Скречболът е лесна за научаване игра. Батерът удря топката високо нагоре и колкото се може по-надалече. После преминава през базите^[2] преди някой от другия отбор да успее да хване топката и да стреля с нея по батера, за да го извади от играта.

Лари започна да ни вика по име, за да ни раздели на два отбора. Извика Майк и той застана пред Лари, като внимателно придържаше бинтованата си ръка.

— Аз... аз май няма да мога да играя, Лари — запелтечи Майк.

— Хайде, Майк. Без мрънкане! — скара му се Лари.

— Но ръката много ме боли — настоя Майк. — Пулсира бясно, Лари. Болката ме пронизва от горе до долу. И виж — той вдигна ръката си към лицето на Лари — подула се е!

Лари внимателно отмести с папката си ръката на Майк.

— Седни на сянка — каза той на Майк.

— Не трябва ли да взема някакво хапче или да я намажа с нещо? — запита Майк притеснено. Видях, че горкото момче е наистина зле.

— Просто седни ей там до онова дърво — заповядала му Лари и посочи няколко ниски дървета в края на игрището — Ще поговорим за това по-късно.

Лари обърна гръб на Майк и наду свирката си за начало на играта.

— Влизам вместо Майк в синия отбор — обяви той и се затича да заеме позиция на игрището.

Забравих за Майк веднага щом играта започна. Беше доста забавно. Повечето от момчетата бяха добри в скречбола и играехме доста по-бързо, отколкото с приятелите ми на нашето игрище.

Първия път, когато бях батер, запратих топката доста високо, но тя падна точно в ръцете на фийлдъра^[3] от другия отбор и трябваше да изляза от играта. Втория път успях да премина три бази, преди да бъда уцелен с топката.

Лари беше страхотен играч. Когато застана в квадрата на батера, метна топката по-силно, отколкото бях виждал някой да мята. Топката се стрелна над главите на фийлдърите и докато те се опитваха да я настигнат, Лари обиколи всички бази с дългите си крака, тичайки много грациозно.

При четвъртата игра нашият отбор — синият отбор — водеше с 12 на 6. Всички играехме на пълна пара и доста се бяхме сгорещили, направо бяхме плувнали в пот. Вече си мечтаех за водата.

Колин беше в червения отбор. Забелязах, че той единствен не се забавлява. Беше уцелен два пъти и пропусна лесно хващане.

Видях, че Колин не е спортен тип. Ръцете му бяха дълги и слаби, без никакви мускули, и тичаше много тромаво.

При третата игра Колин започна да спори с играч от моя отбор дали хвърлянето не е фал. След няколко минути пък яростно оспори на Лари една топка, като твърдеше, че била аут.

Двамата с Лари си крещяха няколко минути. Не беше кой знае какво — типичен спортен спор. Накрая Лари нареди на Колин да мълкне и да заеме мястото си на игрището. Макар и недоволен, Колин се подчини и играта продължи.

Бързо забравих за случилото се. Такива спорове се случват при всички игри. Някои играчи обичат споровете точно толкова, колкото и самата игра.

Но при следващата игра се случи нещо странно, което наистина не ми хареса и ме накара да спра и да се замисля какво става.

Ред беше на отбора на Колин да батира. Колин зае мястото на батер и се приготви за топката.

Лари беше застанал във външното поле. Аз се намирах наблизо, също в полето.

Колин запрати топката високо, но не много далече.

Двамата с Лари се затичахме да я уловим.

Лари стигна пръв. Вдигна малката твърда топка още при първото й тупкане, замахна назад... и тогава видях как изражението му се промени.

Чертите на лицето му да се изопнаха от злоба. Присвитите му очи и веждите, с цвят на мед, се свъсиха съсредоточено.

Заради огромното усилие Лари нададе силен вик и запрати топката с всичка сила.

Тя удари Колин по главата отзад и се чу силно прашене.

Сребристите очила на Колин полетяха напред.

Колин спря на място и нададе кратък, пронизителен вик. Ръцете му се разпериха, сякаш е застрелян. После коленете му се стънаха.

Той се строполи на земята с лице в тревата. Лежеше неподвижен.

Топката се изтърколи.

Извиках изненадан.

После видях изражението на Лари пак да се променя. Очите му се разшириха от изненада. Зяпна от ужас.

— О, не! — извика той. — Топката се изплъзна! Нямах намерение да го ударя!

Знаех, че Лари лъже. Видях злобата, изписана на лицето му, миг преди да метне топката.

Свлякох се на колене на земята, а Лари се затича към Колин. Зави ми се свят. Бях притеснен и объркан. Започна да ми се гади.

— Топката се изплъзна! — крещеше Лари. — Просто се изплъзна.

Лъжец, мислех си аз. Лъжец. Лъжец. Лъжец.

Събрах всички сили да се изправя и се затичах към момчетата, наобиколили Колин. Когато стигнах, Лари седеше на колене до Колин и внимателно повдигаше главата му с две ръце.

Очите на Колин бяха широко отворени. Беше вперил поглед в Лари и тихо стенеше.

— Дайте въздух! — викаше Лари. — Направете място! — беше се вторачил в Колин. — Топката се изплъзна. Много съжалявам. Топката се изплъзна.

Колин изстена. Очите му се извъртяха нагоре. Лари махна червената лента от главата на Колин и забърса челото му.

Колин изстена още веднъж. Очите му бяха затворени.

— Помогнете ми да го пренеса в залата — нареди Лари на две момчета от червения отбор. — Останалите отидете да се преоблечете за плуване. Другият лагерен помощник ви чака.

Загледах се как Лари и двете момчета повдигат Колин и го понасят към сградата на хълма. Лари го държеше под мишниците. Двете момчета го бяха хванали несръчно за краката.

Гадното чувство в корема ми не изчезваше. Пред очите ми се връщаше образът на Лари — злобното му изражение, когато мяташе топката към главата на Колин.

Знаех, че всичко стана нарочно.

Последвах ги. Не знам защо. Предполагам, защото бях разстроен и не мислех ясно.

Почти бяха стигнали подножието на хълма, когато видях, че Майк ги настига. Той се затича наравно с Лари, като прикрепяше подутата си ръка.

— Може ли и аз да дойда? — примоли се Майк. — Някой трябва да прегледа ръката ми. Положението е наистина тежко, Лари. Моля те, може ли да дойда и аз?

— Да, май е по-добре да дойдеш — отвърна грубо Лари.

Добре, помислих си аз. Най-сетне някой ще обърне внимание на ухапаната от змия ръка на Майк.

Без въобще да обръщам внимание на потта, която се стичаше по челото ми, продължих да ги гледам как се изкачват към сградата на

хълма.

Това не биваше да се случва, помислих си аз и внезапно усетих студени тръпки, въпреки силното слънце.

Нешто не беше наред. Нешто беше ужасно сбъркано.

Откъде можех да знам, че ужасиите тепърва започват!

[1] батер — играчът, който удря топката с бухалката ↑

[2] база — позиция на игрището ↑

[3] фийлдър — играч от защитата ↑

9

По-късно следобед двамата с Джей седнахме да пишем писма на родителите си. Бях доста разстроен от случилото се. Продължавах да виждам пред очите си злобното изражение на Лари, когато хвърли топката към главата на Колин.

Написах това в писмото, казах също на мама и татко, че тук няма медицинска сестра, споменах и за Забраненото бунгало.

Джей спря да пише и ме погледна от леглото си.

Беше изгорял от слънцето. Бузите и челото му бяха яркочервени. Почеса се по червената си коса.

— Оканваме като мухи — каза той и махна с ръка към почти празното бунгало.

— Аха — съгласих се тъжно. — Надявам се Колин и Майк да са добре. — После изплюх камъчето — Лари удари Колин нарочно.

— Какво? — Джей спря да се чеше по главата и се подпра на леглото. — Какво е направил? Я повтори!

— Той нарочно замери Колин с топката. Видях го! — казах аз с разтреперан глас. Мислех да не казвам на никого, но се радвам, че го направих. Така малко ми поолекна.

Но после видях, че Джей не ми вярва.

— Това е невъзможно — бързо каза той. — Лари е нашият лагерен помощник. Просто топката му се изпълзна. Това е!

Започнах да споря, но тогава вратата се отвори и влязоха Колин и Лари.

— Колин! Как си? — извиках аз. Двамата с Джей скочихме.

— Горе-долу! — отвърна Колин. Опита да се усмихне. Не можех да видя очите му. Пак бяха скрити зад сребристите слънчеви очила.

— Още е малко замаян, но е добре — весело съобщи Лари, като държеше ръката на Колин.

— Виждам някак си двойно — призна Колин. — Имам предвид, че бунгалото ми се струва претъпкано. Всекиго от вас виждам двоен.

Двамата с Джей се засмяхме притеснено.

Лари помогна на Колин да стигне до леглото, където седеше Джей.

— Ще се оправи след ден-два — обясни Лари.

— Аха. Главата вече не ме боли толкова, колкото преди — каза Колин, внимателно потърка главата си отзад и се излегна направо върху завивките.

— Прегледа ли те лекар? — попитах аз.

— Тцъ! Само Чичо Ал — отвърна Колин. — Погледна ме и каза, че ще се оправя.

Хвърлих подозрителен поглед към Лари, но той ни обърна гръб и се наведе да търси нещо в чантата, която държеше под леглото си.

— Къде е Майк? Той добре ли е? — попита Джей.

— Аха — отвърна Лари без да се обръща. — Добре е.

— Но къде е? — исках да знам аз.

Лари повдигна рамене.

— Предполагам, че още е горе в сградата. Всъщност не знам.

— Но ще се върне, нали? — продължих да настоявам аз.

Лари мушна чантата под леглото и се изправи.

— Момчета, написахте ли писмата си? — запита той. — Побързайте и се преоблечете за вечеря. Може да пуснете писмата в залата.

После тръгна към вратата.

— И не забравяйте, че довечера е Вечерта на палатките. Ще спите в палатка.

Всички изпъшкахме.

— Но, Лари, навън е много студено! — запротестира Джей.

Лари не му обърна внимание и се завъртя.

— Ей, Лари, имаш ли нещо да се намажа, че съм изгорял? — извика Джей след него.

— Не — отговори Лари и излезе навън.

Двамата с Джей помогнахме на Колин по пътя до столовата. Все още виждаше двойно, а и главата го болеше доста силно.

Тримата седнахме в края на дългата маса до прозореца. Хладният бриз, който подухваше към масата, беше много приятен за изгорялата ни от слънцето кожа.

За вечеря имаше нещо от картофи с месо и сос. Не беше кой знае какво, но бях толкова гладен, че нямаше значение. Колин нямаше апетит. Само боцна няколко пъти сивкавото месо.

В столовата както винаги беше шумно. Децата се смееха и подвикваха на приятелите си от другите маси. На една от масите момчетата се замеряха с продълговатите хлебчета, сякаш са копия.

Както обикновено, лагерните помощници, облечени в бяло и зелено, се хранеха на отделна маса в далечния ъгъл и не обръщаха никакво внимание на децата.

Разнесе се слух, че след вечеря ще разучаваме лагерни песни. Момчетата започнаха да мрънкат и да се жалват.

Някъде към средата на вечерята Джей и момчето на масата срещу него, което се казваше Роджър, се сбориха за едно хлебче. Джей дръпна силно и го спечели, но разля цялата си чаша гроздов сок върху панталона ми.

— Ей! — скочих ядосано аз и се загледах в лилавото петно на панталона ми.

— На Били му се случи случка! — извика Роджър. И всички се разсмяха.

— Надриска се в гащите! — добави Джей.

На всички им се стори ужасно смешно. Някой метна хлебче към мен. То се удари в гърдите ми и падна в чинията ми. Последва още смях.

Престрелката с хлебчета продължи още няколко минути. После двама от лагерните помощници я прекъснаха. Реших, че е по-добре да се върна в бунгалото и да си сменя панталона. Докато бързах надолу, чух Джей и Роджър да си правят майтапи с мен.

Тичах с все сила по хълма към бунгалата. Исках да се върна в столовата за десерта.

Бутнах вратата на бунгалото с рамо, стрелнах се през малкото помещение към скрина и отворих чекмеджето си.

— Ха!

За мое учудване чекмеджето беше празно. Беше напълно изпразнено.

— Какво става тук? — запитах на глас. — Къде са ми нещата?

Объркан, направих крачка назад и разбрах, че съм отворил друго чекмедже. Не беше моето.

Беше на Майк.

Загледах се в празното чекмедже.

Дрехите на Майк ги нямаше. Обърнах се и потърсих с поглед сака му, който стоеше до леглото му.

Сакът също беше изчезнал.

Явно Майк нямаше да се върне.

* * *

Бях толкова разстроен, че бързо се върнах в столовата без да се преоблека.

Дишайки тежко, се насочих право към масата на лагерните помощници и застанах зад Лари. Той си говореше с помощника до него — пълно момче с дълга рошава руса коса.

— Лари, Майк е изчезнал! — извиках на един дъх.

Лари не се обърна. Продължи да си говори с другия помощник, сякаш мен ме нямаше.

Хванах Лари за рамото.

— Лари, чуй! — извиках отново. — Майк е изчезнал!

Лари бавно се обърна и ме изгледа раздразнено.

— Върни се на мястото си, Били — скара ми се той. — Тази маса е само за лагерни помощници.

— Но какво е станало с Майк? — запитах аз с писклив глас. — Нещата му ги няма. Какво се е случило с Майк? Добре ли е?

— Откъде да знам! — отвърна троснато Лари.

— Вкъщи ли го върнаха? — запитах отново аз, решен да остана, докато не получа някакъв отговор.

— Аха. Може би — Лари вдигна рамене и погледна надолу. — Разляял си нещо на панталона си.

Сърцето ми биеше лудо, усещах как кръвта ми пулсира в слепоочията.

— Наистина ли не знаеш какво е станало с Майк? — попитах аз, чувствайки се сразен.

Лари поклати глава.

— Сигурен съм, че е добре — отвърна той и се обърна към приятелите си.

— Може да е отишъл да поплува — каза през смях рошавото момче до него.

Лари и някои от другите помощници също се засмяха.

На мен не ми се стори смешно. Чувствах се доста зле. И малко уплашен.

Помощниците в този лагер не се ли вълнуват какво се случва с нас, запитах се тъжно аз.

Тръгнах обратно към масата си. За десерт раздаваха шоколадов пудинг, но на мен не ми се ядеше.

Казах на Колин, Джей и Роджър, че чекмеджето на Майк е изпразнено и че Лари се преструва, че не знае нищо. Те не се разстроиха толкова, колкото аз.

— Чичо Ал сигурно е изпратил Майк вкъщи заради ръката му — каза тихо Колин, докато вдигаше лъжица пудинг към устата си. — Беше доста подута.

— Но защо Лари не ми каже истината? — попитах аз. Усещах стомаха си така, сякаш бях глътнал огромен камък. — Защо каза, че не знае какво се е случило с Майк?

— Помощниците не обичат да говорят за лошите неща — каза Джей, като пляскаше пудинга с лъжицата си. — Може после ние, горкичките дечица, да сънуваме кошмари — той напълни лъжицата с пудинг, завъртя я и метна пихтиestoto й съдържание към челото на Роджър.

— Джей, мъртъв си! — извика Роджър и пъхна лъжицата си в своя пудинг. После го метна върху тениската на Джей.

Това беше началото на пудингова война, която обхвана цялата маса.

Случаят Майк беше забравен.

След вечеря Чичо Ал ни обясни за Вечерта на палатките и колко страхотно щяло да бъде да спим тази нощ в палатки.

— Само трябва да пазите тишина, за да не ви открият мечките — пошегува се той.

Супер шега, няма що!

После той и помощниците ни научиха на лагерните песни. Чичо Ал ни накара да ги изпееем по няколко пъти, докато ги запомним.

Никак не ми беше до песни. Но Джей и Роджър започнаха да преиначават думите и доста скоро всички с цяло гърло пеехме нашата

версия на песните.

По-късно заслизахме по хълма към палатките си. Беше хладна и ясна нощ. Бледи звезди блещукаха по пурпурночервеното небе.

Помагах на Колин по хълма. Той все още виждаше двойно и беше малко немощен.

Джей и Роджър вървяха няколко крачки пред нас и се подбутваха с рамене — първо наляво, после надясно.

Внезапно Джей се обърна към мен и Колин.

— Сега е вечерта! — прошепна той с дяволита усмивка на лицето.

— Моля? Сега е какво? — запитах аз.

— Шишишт — той вдигна показалеца си към устните. — Когато всички заспят, двамата с Роджър отиваме да разгледаме Забраненото бунгало — после се обърна към Колин — С нас ли си?

Колин тъжно поклати глава.

— Не мисля, че мога, Джей.

Вървейки заднешком, Джей прикова погледа си върху мен.

— А ти, Били? Идваш ли?

10

— Мисля да остана с Колин — отговорих му аз.

Чух Роджър да мърмори, че съм бил шубелия. Джей изглеждаше разочарован.

— Губиш! — каза той.

— Добре. Нещо съм изморен — отговорих аз. Беше самата истина. Чувствах се отпаднал след дългия ден, болеше ме всеки мускул. Дори косата ме болеше!

По целия път към палатката Джей и Роджър си шепнеха какво ще направят.

В подножието на хълма спрях и се загледах в Забраненото бунгало. Под бледата светлина на звездите то изглеждаше така, сякаш се е привело към мен. Заслушах се да чуя познатия вой, който снощи ни се стори, че идва отвътре. Тази вечер обаче беше абсолютно тихо.

Огромните палатки бяха подредени в редица близо до бунгалата. Припълзях в нашата и се излегнах върху спалния си чувал. Земята беше доста твърда. Разбрах, че предстои дълга нощ.

Джей и Колин нагласяха спалните си чуvalи в дъното на палатката.

— Странно е някак си без Майк — казах аз, внезапно усетил студ.

— Сега ще има повече място да си подредиш нещата — небрежно отговори Джей. Седеше подпрян на стената на палатката. Изражението му беше напрегнато, очите му — вперени в мрака отвън, който се виждаше през процепа на палатката.

Лари го нямаше никъде. Колин седеше тихо. Все още не се чувстваше добре.

Преместих тежестта си и се протегнах да се настаня по-удобно. Наистина ми се спеше. Но знаех, че няма да мога да заспя, докато Джей и Роджър не се върнат от авантюрата си.

Времето течеше бавно. Навън беше студено, а въздухът в палатката — тежък и влажен.

Зяпах тъмните стени на палатката. По челото ми пропълзя буболечка. Размазах я с ръка.

Чувах как Джей и Колин си шепнат зад мен, но не можех да различа думите им. Джей нервно се засмя.

По някое време сигурно съм задряпал. Разбуди ме внезапен шепот. Трябваше ми малко време, за да осъзная, че шепотът идва отвън.

Надигнах глава и видях Роджър да наднича на входа. Седнах, вече напълно разсънен.

— Стискай палци — прошепна Джей.

— Късмет! — отвърнах шепнешком аз. Гласът ми беше глух от задремването.

Видях как голямата тъмна фигура на Джей припълзява бързо в мрака към входа на палатката. Той я бутна, откривайки квадрат пурпурно небе, и изчезна в тъмнината.

Потръпнах.

— Хайде да се върнем в нашето бунгало — прошепнах на Колин.

— Тук е много студено. А земята е твърда като скала.

Колин се съгласи. Двамата се измъкнахме от палатката и тихичко тръгнахме към нашето хубаво, топло бунгало. Вътре застанахме до прозореца, като се опитвахме да видим Джей и Роджър.

— Ще ги хванат — прошепнах аз. — Знам си.

— Няма да ги хванат — не се съгласи Колин. — Но и няма да видят нищо. Там няма нищо за гледане. Това е просто едно тъпо бунгало.

Надвесвайки се през прозореца, дочух Джей и Роджър тихичко да си хихикат някъде в мрака. Лагерът беше притихнал, беше някак си призрачно тих. Чувах шепота на двете момчета и как краката им забърсаха високите треви.

— Добре е да са по-тихи — промълви Колин, като се наведе към рамката на прозореца. — Вдигат твърде много шум.

— Сигурно вече са горе на хълма — прошепнах аз. Подадох главата си през прозореца, докъдето можех, но не успях да ги видя.

Колин започна да говори, когато внезапен писък го накара да спре.

Беше писък, изпълнен с ужас. Писък, който проряза тишината.

— Ох! — извиках аз и се дръпнах навътре.

— Джей ли беше или Роджър? — запита Колин с треперещ глас.
Вторият писък беше още по-ужасен.

Преди да загъхне, чух ръмжене на животно. Силно и яростно.
Като внезапна гръмотевица.

После чух Джей отчаяно да вика:
— Помощ! Моля, помогнете ни!

Сърцето ми заби лудо. Хвърлих се към вратата на бунгалото и я отворих. Ужасните писъци продължаваха да ехтят в ушите ми. Впуснах се в мрака. Покритата с роса земя измокри голите ми крака.

— Джей, къде си? — чух се да викам, но не познах пискливия си изплашен глас.

И после видях към мен да тича тъмна фигура. Тичаше леко приведена с протегнати напред ръце.

— Джей! — извиках аз. — Какво... какво стана?

Той притича до мен, все още приведен напред, с лице, изкривено от ужас, с широко отворени изцъклени очи. Гъстата му коса сякаш беше щръкнала нагоре.

— То... то хвана Роджър! — изпъшка Джей. Гърдите му тежко се повдигаха. Опитваше да се изправи.

— Какво е направило? — запитах аз.

— Какво е това нещо? — попита Колин точно зад мен.

— Нине... не знам! — запелтечи Джей и стисна очи. — То... то разкъса Роджър на парчета.

Джей изхълца силно.

— Ето го! Идва! — изкрештя той. — Сега идва насам!

11

На бледата светлина на звездите видях как Джей забели очи нагоре. Коленете му се прегънаха и той започна да се свлича.

Хванах го преди да е паднал и го задърпах към бунгалото. Колин тръшна вратата зад нас.

Вътре Джей бавно се съвзе. Тримата стояхме замръзали на местата си и се ослушвахме. Все още държах Джей за раменете, които се надигаха тежко. Беше блед като платно, дишаше на пресекулки и от време на време изпъшкваше.

Ослушахме се.

Тишина.

Въздухът сякаш ни притискаше — горещ и неподвижен.

Нищо не помръдваше.

Никакви стъпки. Никакво животно не идваše към нас.

Само уплашените въздишки на Джей и туптящото ми сърце.

И тогава някъде в далечината чух вой. Тих и глух отначало, после извисяващ се с вятъра. Вой, който накара кръвта ми да замръзне, а аз да извикам:

— Това е Кавалериста!

— Не му давайте да ме хване! — изпищя Джей и покри лицето си с ръце. После падна на колене. — Не му позволявайте да ме хване!

Вдигнах очи към Колин, който се беше сгущил до стената, далече от прозореца.

— Трябва да намерим Лари — успях да изрека аз. — Трябва да потърсим помощ!

— Но как? — запита Колин с треперещ глас.

— Не му давайте да ме хване! — повтори Джей, свит на пода.

— То не идва насам — казах му аз, като се опитах да звучи уверено и успокояващо. — Вътре в бунгалото сме добре, Джей. То не идва насам.

— Но хвана Роджър и... — започна Джей. Цялото му тяло се разтресе от тръпка на ужас.

Замислих се за Роджър и усетих страх да сграбчва гърдите ми.

Истина ли беше? Наистина ли Роджър е бил нападнат от някакво същество? И е бил разкъсан на парчета?

Бях чул писъци откъм хълма. Два смразяващи кръвта писъка.

Бяха толкова силни, толкова ужасни. Никой ли друг в лагера не ги беше чул? Никое друго момче ли не беше чуло виковете на Роджър? Никой ли от лагерните помощници не беше чул нищо?

Застинах на място и се ослушаах.

Тишина. Лекият бриз шумолеше в листата на дърветата.

Никакви гласове. Никакви изплашени викове. Никакви забързани стъпки.

Обърнах се към другите. Колин беше помогнал на Джей да стигне до леглото си.

— Къде ли може да е Лари? — запита Колин. В очите му, този път без очила, се четеше истински страх.

— Къде са всички останали? — попитах аз и, скръстил ръце пред гърдите си, започнах да крача напред-назад между леглата. — Навън не се чува и звук.

Видях очите на Джей да се разширяват от ужас. Гледаше към отворения прозорец.

— Съществото... — извика той. — Ето го, идва! Ще влезе през прозореца!

12

И тримата с ужас зяпнахме отворения прозорец.
Но никакво същество не скочи през него.

Стоях като препариран в средата на бунгалото, но виждах само мрака и няколко бледи звезди.

Сред дърветата отвън щурците запяха своята песен. Нищо друго не се чуваше.

Горкият Джей толкова се беше изплашил и разстроил, че му се привиждаха разни неща.

С Колин успяхме някак си да го успокоим. Накарахме го да си свали маратонките и да легне на едно от долните легла. Завихме го с три одеяла, за да спре да трепери.

И на двамата с Колин ни се искаше да потърсим помощ. Но бяхме твърде изплашени, за да излезем навън.

Тримата будувахме цяла нощ. Лари така и не се появи.

С изключение на щурците и шумоленето на вятъра в дърветата, лагерът си остана напълно тих.

Мисля, че накрая съм се унесъл точно преди съмване. Сънувах някакъв кошмар за пожар и бягащи хора.

Събуди ме Колин със силно разтърсане.

— Закуска — грубо каза той. — Побързай. Закъсняваме.

Седнах в леглото гроясал.

— Къде е Лари?

— Изобщо не е идвал — отвърна Колин и показа оправеното му легло.

— Трябва да го намерим! Трябва да му кажем какво се случи! — извика Джей и се затича към вратата на бунгалото с развързани маратонки.

Полубудни, двамата с Колин се заклатушкахме след него. Беше хладна, мрачна утрин. Слънцето упорито се опитваше да пробие през високите бели облаци.

Тримата спряхме по средата на пътя към столовата. Очите ни неохотно зашариха по земята около Забраненото бунгало.

Не знам какво очаквах да видя. Но нямаше и следа от Роджър.

Нямаше следа от борба. Нямаше засъхнала кръв по земята. Високата трева не беше приведена или смачкана.

— Странно! — чух да измърморва Джей, поклащайки глава. — Това е много странно.

Дръпнах го за ръката, за да го накарам да тръгне и после бързо продължихме нагоре към столовата.

В столовата беше шумно както винаги. Децата се смееха и си подвикваха. Всичко изглеждаше напълно нормално. Предположих, че още никой не е съобщил за Роджър.

Някакви деца ни извикаха с Колин, но ние не им обърнахме внимание и започнахме да търсим Роджър с поглед, като бързо минавахме по пътеките между масите.

От него нямаше и следа.

Докато вървяхме към масата на лагерните помощници в ъгъла, започна силно да ми се гади.

Лари вдигна поглед от голямата чиния с бъркани яйца и бекон, когато тримата се доближихме до него.

— Какво стана с Роджър?

— Добре ли е?

— Къде беше снощи?

— Двамата с Роджър бяхме нападнати.

— Страхувахме се да излезем и да те потърсим.

Тримата едновременно бомбардирахме Лари.

На лицето му се изписа объркане и той вдигна ръце, за да ни накара да замълчим.

— Леле! — каза той. — Поемете си въздух, момчета. За какво говорите?

— За Роджър! — изкрещя Джей и лицето му стана яркочервено.

— Съществото... то скочи върху него. И... и...

Лари погледна другите лагерни помощници на масата, които изглеждаха също объркани като него.

— Същество? Какво същество? — запита Лари.

— То нападна Роджър! — изкрещя Джей. — Тръгна след мен и...

Лари се вторачи в Джей.

— Някой е бил нападнат, така ли? Въобще не ми се вярва, Джей — той се обърна към помощника, който седеше до него — дундесто момче на име Дерек. — Да си чул нещо в твоя район?

Дерек поклати отрицателно глава.

— Роджър не е ли от твоята група? — попита Лари.

Дерек отново поклати глава.

— Не е в моята група.

— Но Роджър... — настояваше Джей.

— Не са ни съобщили за никакво нападение — прекъсна го Лари. — Ако някой лагерник е бил нападнат от мечка или друго нещо, щяхме да чуем.

— И щяхме да чуем някакъв шум — добави Дерек. — Нали се сещате — писъци, нещо такова.

— Аз чух писъци — намесих се аз.

— И двамата чухме писъци — бързо добави Колин. — И после Джей дотича и викаше за помощ.

— Добре, тогава защо никой друг не е чул нищо? — попита Лари и премести погледа си върху Джей. Изражението му се промени. — И къде е станало това? Кога? — запита той с нотка на подозрение в гласа.

Лицето на Джей потъмня до тъмночервено.

— След изгасянето на лампите — призна той. — Роджър и аз тръгнахме към Забраненото бунгало и...

— Сигурен ли си, че не е било мечка? — прекъсна го Дерек. — Вчера следобед до реката са били забелязани мечки.

— Беше съществото! — ядосано изкрештя Джей.

— Не трябаше да сте навън — каза Лари, поклащайки глава.

— Защо не ме чуеш? — изкрештя отново Джей. — Роджър беше нападнат. Това голямо чудо му се нахвърли и...

— Щяхме да чуем нещо — спокойно каза Дерек и хвърли поглед към Лари.

— Аха — съгласи се Лари. — Всички помощници бяхме тук, в тази сграда. Все щяхме да чуем някакви писъци.

— Но, Лари, трябва да провериш! — извиках аз. — Джей не си измисля. Наистина стана така.

— Добре, добре — отвърна Лари и вдигна ръце, сякаш се предава. — Ще попитам Чичо Ал за всичко това, става ли?

— Побързай — настоя Джей. — Моля те!

— Ще попитам Чичо Ал след закуска — каза Лари и се върна към яйцата с бекон. — Ще се видим, момчета, на сутрешното плуване малко по-късно. Ще ви съобщя какво е казал Чичо Ал.

— Но, Лари... — замоли се Джей.

— Ще питам Чичо Ал — натърти Лари. — Ако снощи се е случило нещо, той ще знае — Лари вдигна парче бекон към устата си и го сдъвка. — Мисля, че просто сте сънували кошмари — продължи той, като гледаше Джей подозрително. — Но ще ви информирам какво е казал Чичо Ал.

— Не сме сънували никакъв кошмар! — високо извика Джей.

Лари ни обърна гръб и продължи да яде закуската си.

— Не ти ли пука? — изкрештя му Джей. — Не те ли интересува какво се случва с нас?

Видях, че много от децата бяха спрели да ядат и ни зяпаха. Дръпнах Джей на страна и се опитах да го заведа до нашата маса. Но той настояваше да обиколим отново цялата столова.

— Знам, че Роджър не е тук — натъртено каза той. — Няма... няма как да е тук!

За втори път тримата минахме напред-назад по редиците с маси, вглеждайки се във всяко лице.

Едно нещо беше сигурно — Роджър го нямаше.

Слънцето проби през облациите точно когато стигнахме до брега за сутрешното плуване. Въздухът все още беше хладен. Гъстите храсти покрай реката блестяха като сребърни на слънчевата светлина.

Оставил хавлиената си кърпа под един храст и се обърнах към спокойно течащата зеленикова вода.

— Обзалагам се, че водата е студена тази сутрин — казах на Колин, който връзваше шнура на банските си.

— Иска ми се само да се върна в бунгалото и да се наспя — каза Колин, докато правеше възел. Той вече не виждаше двойно, но беше уморен, заради будуването през нощта.

Няколко момчета цамбуркаха в реката. Пискаха, че водата е студена и се пръскаха един друг.

— Къде е Лари? — запита Джей задъхано, докато се промушваше през храстите към нас. Червената му коса беше

разчорлена, половината щръкнала нагоре. Очите му бяха кървяси, клепачите му също бяха червени.

— Къде е Лари? Обеща да е тук — каза Джей и напрегнато огледа брега.

— Ето ме!

Тримата подскочихме и се обърнахме към храстите, откъдето идваше Лари. Беше в раздърпани зелени плувни гащета, явно част от униформата на лагер „Месечина“.

— Е, и? — запита Джей. — Какво каза Чичо Ал? За Роджър.

Изражението на Лари беше сериозно. Очите му — вперени в Джей.

— Двамата с Чичо Ал обиколихме Забраненото бунгало — каза той на Джей. — Там не е имало никакво нападение. И не може да е имало.

— Но онова... сграбчи Роджър — силно извика Джей. — То го разкъса. Видях го.

Лари поклати глава. Погледът му изгаряше очите на Джей.

— Има и нещо друго — тихо добави той. — С Чичо Ал отидохме до канцеларията и проверихме списъците, Джей. Тази година няма лагерник, който се казва Роджър. Нито по първо, нито по второ име. Няма Роджър. Въобще няма никакъв Роджър.

13

Джей зяпна и тежко изпъшка.

И тримата зяпнахме Лари без да вярваме на ушите си. Трябаше ни време, за да осъзнаем какво казва.

— Има някаква грешка — каза най-сетне Джей с треперещ от вълнение глас. — Претърсихме цялата столова, Лари. Но него го няма. Роджър не е тук.

— Той никога не е бил тук — каза Лари без грам емоция.

— Просто... просто не вярвам на това! — извика Джей.

— Какво ще кажете да поплуваме, момчета? — предложи Лари и посочи водата.

— Ами ти какво мислиш? — запитах Лари. Не можех да повярвам, че толкова спокойно приема всичко. — Какво мислиш, че се е случило снощи?

Лари повдигна рамене.

— Не знам какво да мисля — отвърна той, поглеждайки към плуващите в далечния край на брега. — Може би вие, момчета, се опитвате да ми скроите някакъв номер, а?

— Моля?! Това ли си мислиш? — извика Джей — Че е номер, така ли?

Лари отново повдигна рамене.

— Време е за плуване, момчета. Хайде малко разгрявка.

Джей искаше да каже още нещо, но Лари бързо се завъртя и се затича към зеленикавата вода. Направи три-четири подскока на брега и се гмурна, после бързо изплува и се понесе с дълги, равномерни загребвания.

— Няма да вляза — ядосано заяви Джей. — Връщам се обратно в бунгалото.

Лицето му беше яркочервено. Брадичката му трепереше. Видях, че ще се разплачне. Обърна се и се затича през храстите, като влачеше кърпата си по земята.

— Ей, почакай! — Колин се затича след него.

Останах сам и се зачудих какво да правя. Не ми се искаше да последвам Джей към бунгалото. Не можех да му помогна с нищо.

Може да се освежа, ако поплувам в студената вода, помислих си аз.

А може би нищо не е в състояние да ме накара да се почувствам по-добре, казах си тъжно.

Загледах се към момчетата във водата. Лари и един от лагерните помощници уговаряха надпреварване. Чух, че обсъждат в какъв стил да се плува.

Изглежда всички добре се забавляват, помислих си, като ги видях да се подреждат в редица.

А аз защо не се забавлявам?

Защо съм толкова уплашен и нещастен, откакто съм тук? Защо другите лагерници не виждат колко странно и страшно е това място?

Тръснах глава без да мога да си отговоря.

Трябва да поплувам, реших аз.

Направих крачка към водата.

Някой се протегна от храстите и грубо ме сграбчи отзад.

Започнах да крещя.

Но нападателят бързо запуши устата ми с ръка, за да ме накара да млъкна.

14

Опитах се да се изтрягна, но бях приклещен.

Ръцете ме теглеха назад, губех равновесие. Някой ме дърпаše към храстите.

Това шега ли е? Какво става, чудех се аз.

Дръпнах се рязко, за да се освободя. Ръцете ме пуснаха.

Полетях право към гъсталака отпред.

Отне ми известно време да се изправя. Обърнах се да видя нападателя си.

— Доун! — извиках аз.

— Шшшт! — тя се промъкна към мен и отново сложи ръка върху устата ми. — Наведи се! — настоятелно прошепна тя. — Ще те видят.

Наведох се безропотно зад един нисък храст. Тя ме пусна и отстъпи назад. Носеше цял син бански. Беше мокър. Русата ѝ коса също беше мокра и капките се стичаха по голите ѝ рамене.

— Доун, какво правиш тук? — прошепнах аз и се подпрах на колене.

Преди обаче Доун да отговори, от храстите изскочи още една ниско приведена фигура в бански костюм. Беше приятелката на Доун — Дори.

— Доплавахме дотук. Рано сутринта — прошепна Дори, нервно подръпвайки къдрявата си червена коса. — Чакахме тук. В храстите.

— Но това не е позволено — казах аз, като не успях да скрия объркането си. — Ако ви хванат...

— Трябва да говорим с тебе — прекъсна ме Доун и се понадигна, за да погледне над храстите. После бързо клекна обратно.

— Решихме да рискуваме — добави Дори.

— Какво... какво не е наред? — запелтечих аз. Червено-черна буболечка полази по рамото ми. Пернах я да се махне.

— Момичешкият лагер. Пълен кошмар! — прошепна Дори.

— Всички го наричат „Лагер Кошмар“, а не „Месечина“ — добави Доун. — Стават разни странни неща.

— Моля? — зяпнах аз. Недалече от нас, откъм водата, се чуваха виковете и пляскането на започващото състезание. — Какви странни неща?

— Страшни неща! — отвърна Дори със сериозно лице.

— Изчезват момичета — каза ми Доун. — Просто изчезват и повече не се връщат.

— И сякаш на никого не му пuka — добави Дори, шепнейки с треперещ глас.

— Не мога да повярвам! — въздъхнах аз. — Същото става и тук. В момчешкия лагер — преглътнах тежко. — Помните ли Майк?

И двете кимнаха.

— Майк изчезна — казах им аз. — Махнаха нещата му и той просто изчезна.

— Не е за вярване — каза Дори. — От нашия лагер изчезнаха три момичета.

— Казаха, че едното било нападнато от мечка — прошепна Доун.

— А другите две? — попитах аз.

— Просто изчезнаха — отвърна Доун, като думите засядаха в гърлото й.

Чух, че край реката изsvириха свирки. Състезанието беше приключило. Започваше ново.

Слънцето пак се скри зад високите бели облаци. Сенките се удължиха и потъмняха.

Набързо разказах на момичетата за Роджър и Джей и за нападението при Забраненото бунгало. Те слушаха със зяпнала уста.

— Точно като в нашия лагер — каза Доун.

— Трябва да направим нещо — разпалено каза Дори.

— Трябва да се обединим. Момичета и момчета — прошепна Дори и още веднъж надникна над храстите. — Трябва да направим план.

— Искате да кажете — да избягаме ли? — попитах неразбиращ аз.

Двете момичета кимнаха.

— Не можем да останем повече тук — мрачно каза Доун. — Всеки ден изчезва момиче, а лагерните помощници се държат като че ли нищо не се е случило.

— Мисля си, че искат да бъдем убити или нещо подобно — развълнувано добави Дори.

— Писахте ли на родителите си? — попитах ги аз.

— Пишем всеки ден — отвърна Дори. — Но нямаме и ред от тях.

Изведнъж осъзнах, че аз също не съм получил никакви писма от нашите. И двамата обещаха да пишат всеки ден. Но ето че от седмица вече съм в лагера, а не съм получил нито едно писмо.

— Денят за посещение е следващата седмица — казах аз. — Родителите ни ще дойдат. Ще им разкажем всичко.

— Може да е твърде късно — мрачно каза Доун.

— Всички са изплашени — заяви Дори. — Не съм спала от две нощи. Всяка нощ чувам онези ужасни писъци отвън.

Чу се още едно изсвирване — този път по-близо до брега. Плавците се връщаха. Сутрешното плуване беше към края си.

— Не... не знам какво да кажа — обърнах се към момичетата аз.

— Трябва да внимавате да не ви хванат.

— Когато всички си тръгнат, ще се върнем обратно в момичешкия лагер с плуване — обясни Доун. — Но трябва да се видим отново, Били. Трябва да се съберем повече хора. Нали разбиращ? Може, ако се организираме... — гласът ѝ загълхна.

— Нещо лошо става в този лагер — каза Дори, като потръпна и присви очи. — Нещо зловещо.

— Да... знам — съгласих се аз. Вече чуха гласовете на момичетата. Много близо. Направо от другата страна на гъсталака. — Трябва да вървя.

— Ще се опитаме пак да дойдем вдругиден — прошепна Доун.

— Внимавай, Били.

— Вие внимавайте — прошепнах аз. — Да не ви хванат.

Те се шмугнаха по-навътре в храстите.

Тръгнах ниско приведен към брега. Когато стигнах до края на храстите, се изправих и започнах да тичам. Нямах търпение да разкажа на Колин и Джей какво ми бяха казали момичетата.

Чувствах се едновременно уплашен и развълнуван. Помислих си, че Джей може да се почувства малко по-добре, като разбере, че същите ужасни неща се случват и от другата страна на реката — в момичешкия лагер.

По средата на пътя към бунгалата ми хрумна нещо. Спрях и погледнах сградата на хълма.

Изведнъж се сетих, че на стената там бях видял телефонен апарат. Някой ми беше казал, че лагерниците имат право да говорят само по този телефон.

Ще звънна на мама и татко, реших аз.

Защо не ми беше хрумнало по-рано?

Мога да се обадя на родителите си, осъзнах аз, и да им разкажа всичко. Мога да ги помоля да дойдат и да ме вземат. А може също да вземат и Джей, Колин, Доун и Дори.

Зад мен моята група се насочваше към игрището за скречбол. На раменете си бяха преметнали хавлиените кърпи. Зачудих се дали някой е забелязал отсъствието ми.

Джей и Колин също ги нямаше, казах си аз, и Лари и другите сигурно си мислят, че съм с тях.

Видях ги да вървят по двама-трима през високата трева. Обърнах се и се затичах нагоре по хълма към сградата.

Идеята да звънна вкъщи вече ме беше въодушевила.

Толкова ми се искаше да чуя гласовете на родителите си, толкова ми се искаше да им разкажа за странните неща, които ставаха тук.

Дали ще ми повярват?

Разбира се, че ще ми повярват. Нашите винаги ми вярват. Защото ми имат доверие.

Докато тичах нагоре, видях тъмния телефонен апарат върху бялата стена на сградата. Затичах се с пълна сила. Направо ми се искаше да полетя към телефона.

Дано мама и татко са си вкъщи, помислих си аз.

Трябва да са си вкъщи.

Когато стигнах до сградата, вече дишах тежко. Превих се и за миг подпрах длани на коленете си, за да си поема дъх.

После се протегнах и взех слушалката.

И ахнах.

Телефонът беше пластмасов. Просто като голяма играчка.

Беше фалшив.

Това беше просто една пластмасова кутия, закачена на пирон за стената, направена така, че да изглежда като телефон.

Не беше истински. Само приличаше на телефон.

Те не искат да се обаждаме, помислих си аз, и изведнъж усетих ледени тръпки.

Сърцето ми биеше лудо, зави ми се свят от разочарование. Обърнах се и... директно се блъснах в Чичо Ал.

15

— Били, какво правиш тук? — попита Чичо Ал. Беше с размъкнати къси зелени панталони и бяла тениска без ръкави, която откриваше месестите му розови ръце. Носеше кафява папка, пълна с листа. — И къде трябва да бъдеш?

— Аз... ъ-ъ-ъ... исках да се обадя по телефона — запелтечих аз и направих крачка назад. — Исках да звънна на родителите си.

Той ме изгледа подозрително и посегна към жълтеникавите си мустаци.

— Така ли?

— Аха. Просто да ги чуя — каза му аз. — Но телефонът...

Чичо Ал проследи погледа ми към пластмасовия телефон и хълъцна.

— Някой го е сложил за майтап — каза той с усмивка. — Ти хвана ли се?

— Аха — признах аз и усетих, че лицето ми пламва. Вдигнах поглед към него. — Къде е истинският телефон?

Усмивката му изчезна. Изражението му стана сериозно.

— Няма телефон — остро отвърна той. — На лагерниците не им е позволено да се обаждат. Това е правило, Били.

— О! — не знаех какво да кажа.

— Наистина ли ти е мъчно за вкъщи? — тихо попита Чичо Ал. Кимнах.

— Ами, отиди и напиши дълго писмо на родителите си — каза той. — Ще се почувстваш по-добре.

— Добре — казах аз. Въобще не вярвах, че ще се почувствам по-добре. Но исках да се махна от Чичо Ал.

Той вдигна папката си и погледна в нея.

— Иначе къде трябва да си сега? — попита той.

— На скречбол, мисля — отговорих аз. — Знаете ли, нещо не се чувствам добре. И затова...

— А кога е пътешествието с кану? — запита той без да ме изслуша. Прелисти няколко страници и им хвърли бърз поглед.

— Пътешествие с кану ли? — Не бях чувал за пътешествие с кану.

— Утре — каза Чичо Ал, като отговори на собствения си въпрос.

— Твоята група е утре. Радващ ли се? — той премести погледа си върху мен.

— Аз... аз не знаех за това — признах си.

— Много е весело! — възклика той въодушевено. — Реката тук не е кой знае какво. Но няколко километра по-надолу е наистина страховтна. Сам ще се увериш, като стигнете до бързеите.

Стисна рязко рамото ми.

— Ще ти хареса — каза с усмивка той. — Всички харесват пътешествието с кану.

— Страшотно — казах аз. Опитах се да звуча радостно, но гласът ми прозвучава равно и незаинтересовано.

Чичо Ал ми махна с папката и пое с широки крачки към предната част на сградата. Аз тръгнах надолу по хълма към бунгалото.

Намерих Колин и Джей на тревата до бунгалото. Колин беше без риза и лежеше по гръб с ръце под главата. Джей седеше до него с кръстосани крака, нервно късаше дългите тънки стръкчета трева и после ги хвърляше.

— Елате вчера — казах им аз и се огледах дали наоколо няма някой, който да ни чуе.

Те ме последваха в бунгалото. Затворих вратата.

— Какво има? — попита Колин, като се отпусна на едно от леглата. Свали червената си лента от главата и я заусуква в ръцете си.

Разказах им за Доун и Дори и какво ми бяха казали за момичешкия лагер.

Колин и Джей бяха шокирани.

— Наистина ли са доплували дотук и са те чакали? — попита Джей.

Кимнах.

— Те мислят, че трябва да се организираме и да избягаме, да направим нещо — казах аз.

— Ако ги хванат, може много да загазят — замислено промърмори Джей.

— Всички може да загазим — казах им аз. — Трябва да се измъкнем оттук!

— Денят за посещения е следващата седмица — промърмори Колин.

— Веднага сядам да пиша на родителите си — казах аз и извадих под леглото чантата, в която бяха листата и химикалките ми. — Ще им кажа, че трябва да се върна вкъщи в деня за посещения.

— Мисля и аз да направя същото — каза Джей и нервно забарабани с пръсти по рамката на леглото.

— И аз също — съгласи се Колин. — Тук е толкова... странно!

Извадих няколко листа хартия и седнах на леглото да пиша.

— Доун и Дори бяха доста уплашени — казах аз.

— И аз също — призна Джей.

Започнах да пиша. Написах „Мили мамо и татко, помош!“, но се спрях. Вдигнах очи и погледнах Джей и Колин в другия край на бунгалото.

— Вие чували ли сте за пътешествие с кану утре? — попитах ги аз.

Те ме изгледаха учудено.

— Леле! — възклика Колин. — Пет километра переход с колела следобед и пътешествие с кану утре!

Беше мой ред да се изненадам.

— Переход с колела ли? Сериозно?

— Няма ли да дойдеш? — попита Джей.

— Нали знаеш онзи лагерен помощник, дето е супер висок? Франк. С жълтата шапка — запита Колин. — Той ни каза, че следобед отиваме на поход с колела — пет километра.

— Никой не ми е казал нищо — отвърнах аз и загризах края на химикалката си.

— Може да не си в групата за похода — каза Джей.

— По-добре попитай Франк на обяд — предложи Колин. — Сигурно не е успял да те намери. Може и ти да си включен.

Изпъшках:

— Кой би искал да кара пет километра колело в тази жега?

Колин и Джей вдигнаха рамене.

— Франк каза, че със сигурност ще ни хареса — подчертавайки и развързвайки възел на лентата си.

— Искам само да се махна оттук — казах аз и се върнах към писмото си.

Пишех бързо, съсредоточено. Исках да разкажа на родителите си за всички страшни неща, които се случиха тук. Исках и те да разберат защо не мога да остана в лагер „Месечина“.

Бях написал почти страница и половина и бях стигнал до мястото, където Джей и Роджър отидоха да проучват Забраненото бунгало, когато Лари вляя в бунгалото.

— Вие, момчета, да не би да сте си взели почивен ден? — запита той и ни изгледа един по един. — Да не сте в отпуска?

— Просто си почиваме — отговори Джей.

Сгънах писмото и започнах да го пъхам под възглавницата. Не исках Лари да го види. Осъзнах, че въобще нямам вяра на Лари. Нямаше причина да му вярвам.

— Какво правиш, Били? — запита ме той подозрително и погледът му падна върху писмото, което пъхах под възглавницата.

— Просто пишех на нашите — отвърнах тихо аз.

— Мъчно ти е за вкъщи, а? — попита той и на лицето му се разля усмивка.

— Може би — промърморих аз.

— Ами, време е за обяд, момчета — обяви той. — Хайде, раздвижете се малко!

Всички станахме.

— Чух, че следобед Джей и Колин ще правят переход с колела с Франк — каза Лари. — Късметлии!

Обърна се и тръгна към вратата.

— Лари! — извиках му аз. — Ей, Лари, а аз? Няма ли и аз да съм с тях?

— Не днес! — отвърна ми той.

— Но защо не днес? — запитах аз.

Лари обаче излезе.

Обърнах се към момчетата.

— Късметлии! — подразних ги аз.

И двамата изръмжаха в отговор. После тръгнахме към хълма да обядваме.

За обяд сервираха пица и това обикновено е любимото ми ядене. Но днес пицата беше студена, имаше вкус на картон, а кашкавалът залепна за небцето ми.

Всъщност не бях много гладен.

Продължавах да си мисля за Доун и Дори — колко изплашени бяха те, колко отчаяни. Чудех се кога ли ще ги видя отново. Чудех се дали ще доплават и ще се скрият в нашия лагер в деня за посещения.

След обядта Франк дойде на нашата маса, за да вземе Джей и Колин. Попитах го дали и аз да дойда.

— Не си включен, Били — каза той и зачеса пъпка от комар на врата си. — Мога да взема само двама наведнъж, нали разбиращ? На места преходът е малко опасен.

— Опасен ли? — запита Джей и се изправи до масата.

Франк му се усмихна.

— Ти си голямо и силно момче — каза му той. — Ще се справиш.

Гледах се как Франк извежда Колин и Джей от столовата. Масата ни остана празна, с изключение на няколко руси момчета, които не познавах и които се пробваха в канадска борба в другия край на масата.

Бутнах таблата си настрани и станах. Исках да се върна в бунгалото и да завърша писмото до нашите. Но когато направих няколко крачки към вратата, усетих на рамото си ръка.

Обърнах се и видях Лари да ми се усмихва.

— Състезание по тенис — каза той.

— Моля? — реагирах изненадан.

— Били, ти си представителят на Бунгало 4 в състезанието по тенис — каза Лари. — Не видя ли разписанието? На таблото за обяви е.

— Но аз играя тенис ужасно! — запротестирах аз.

— Разчитаме на тебе — отвърна Лари. — Вземи си ракета и ела на корта!

Цял следобед играх тенис. Победих без проблем едно малко дете. Имах чувството, че никога досега не беше хващало ракета за тенис.

После загубих в дълъг и труден мач срещу едно от русите момчета, които на обяд играеха канадска борба в столовата.

Когато мачът свърши, бях целият в пот и всички мускули ме боляха. Тръгнах към водата да се освежа с плуване.

После се върнах в бунгалото, сложих си дънки и зелено-бялата лагерна тениска и довърших писмото до нашите.

Наблизаваше времето за вечеря. Джей и Колин още не се бяха върнали от похода. Реших да отида до столовата и да пусна писмото. Тръгнах по хълма и видях групички деца да бързат към бунгалата си, за да се преоблекат за вечеря. Но от двамата ми приятели нямаше и следа.

Стиснал здраво писмото, се отправих към задната част на сградата, където се намираше канцеларията на лагера. Вратата беше широко отворена и влязох. Обикновено зад бюрото седеше една млада жена, която отговаряше на въпросите ни и вземаше писмата.

— Има ли някой? — извиках аз, облегнах се на бюрото и надникнах към малката стая отзад, която беше тъмна.

Не последва никакъв отговор.

— Ех! Има ли някой тук? — повторих аз, стискайки писмото.

Не. Канцеларията беше празна.

Разочарован, тръгнах да излизам. Точно тогава мернах огромен платнен чувал на пода в малката задна стаичка.

Пощенският чувал!

Реших да пъхна писмото си в чуvalа при другите, за да бъде изпратено. Заобиколих бюрото, влязох в стаичката и се наведох, за да сложа писмото в чуvalа.

За моя изненада чуvalът беше претъпкан с писма. Отворих го и започнах да пъхам писмото си вътре, но няколко писма паднаха на пода.

Тръгнах да ги събирам, когато едно писмо привлече погледа ми.

Беше едно от моите. Адресирано до родителите ми.

Писмото, което написах вчера.

— Странно! — измърморих на глас.

Все още наведен над чуvalа, бръкнах вътре и извадих цял куп писма. Бързо ги прегледах и открих писмо, което е писал Колин.

Извадих още писма.

И погледът ми падна върху други две писма, които бях писал преди около седмица, точно когато пристигнахме.

Гледах пликовете и по гърба ми запълзяха студени тръпки.

Всичките ни писма, всичките писма, които бяхме писали от първия ден в лагера, бяха тук. В този чувал.

Никое от тях не е било изпратено.

Не можехме да се обаждаме вкъщи.

И не можехме да пишем до вкъщи.

Ръцете ми трепереха от напрежение. Започнах да мушкам обратно писмата в чувала.

Какво ставаше тук, зачудих се аз. Какво ставаше?

16

Когато стигнах в столовата, Чичо Ал привършваше с вечерните съобщения. Промъкнах се до мястото си, като се надявах, че не съм пропуснал нищо важно.

Очаквах да видя Джей и Колин, седнали от другата страна на масата. Но местата им на пейката бяха празни.

Странно, помислих си, все още разтърсен от откритието с пощенския чувал. Трябваше вече да са се върнали.

Искаше ми се да им разкажа за чуvalа. Искаше ми се да им кажа, че родителите ни не получават писмата, които им пишем.

И че ние не получаваме техните.

Лагерът спираше писмата до нас, осъзнах изведнъж аз.

Колин и Джей, къде сте?

Пърженото пиле беше мазно, а картофите — скашкани и безвкусни. Насилих се да ям, като продължих да се оглеждам с надеждата да видя двамата си приятели.

Но те така и не се появиаха.

В корема ми започна да се оформя смътно усещане за заплаха. През прозореца на столовата виждах, че навън започва да се стъмва.

Къде ли може да са те?

Петкилометровият поход с колела не може да отнеме толкова време.

Изправих се и тръгнах към масата на лагерните помощници в ъгъла. Лари спореше на висок глас за някакъв спорт с двама от помощниците. Те крещяха и ръкомахаха.

Мястото на Франк беше празно.

— Лари, Франк върна ли се? — прекъснах разговора им.

Лари се обърна изненадан.

— Франк ли? — той посочи празния стол на масата. — Май не.

— Той заведе Джей и Колин на поход — казах аз. — Не трябваше ли вече да са се върнали?

Лари повдигна рамене.

— Май си прав.

Той продължи спора, а мен ме остави да си стоя, загледан в празния стол на Франк.

След като таблите бяха събрани, бутнахме масите и пейките до стената, за да подгответим залата за щафетни игри. Изглежда всички се забавляваха. Виковете и смеховете се отразяваха в гредите на високия таван.

Бях твърде притеснен за Джей и Колин и въобще не ми беше забавно.

Може да са решили да спят на палатка някъде навън, казах си аз.

Но бях видял как тръгват и знаех, че не носят нито палатки, нито спални чували или някакви други неща за през нощта.

Тогава къде ли са?

Игрите свършиха малко преди часа за гасене на лампите. Докато вървях след другите към вратата, до мен се появи Лари.

— Тръгваме утре рано — каза ми той. — Веднага след закуска.

— Моля? — не разбрах за какво ми говори.

— Пътешествието с кану. Аз съм лагерният помощник за кануто.

Аз ще ви водя — обясни той, като видя объркването ми.

— А-а, добре — отвърнах без грам въодушевление. Бях толкова притеснен за Джей и Колин, че почти бях забравил за пътешествието с кану.

— Веднага след закуска — каза Лари. — Сложи си банските. Вземи и дрехи за сменяне. Среща при реката — после бързо се върна да помогне на другите лагерни помощници да подредят обратно масите.

— След закуска — промърморих аз. Зачудих се дали Джей и Колин също ще дойдат на пътешествието с кану. Бях забравил да попитам Лари.

Тръгнах бързо по тъмния хълм. Росата вече беше паднала и високата трева беше мокра и хълзгава. Към средата на хълма видях Забраненото бунгало, надвесено напред, сякаш се готови за нападение.

Опитах се да не гледам натам и се затичах към Бунгало 4.

За моя изненада още отдалече видях през прозореца вътре някой да се движи.

Колин и Джей са се върнали, помислих си аз.

С нетърпение бълснах вратата и се втурнах вътре.

— Ей, момчета, къде бяхте? — извиках аз.

Замръзнах на мястото си. И зяпнах.

Гледаха ме двама непознати.

Единият седеше на ръба на горното легло — леглото на Колин — и си събуваше маратонките. Другият се беше навел над скрина и вадеше тениска от едно чекмедже.

— Здравей! И ти ли си тук? — момчето при скрина се изправи, очите му заразглеждаха. Беше с много къса черна коса и златна обица на ухото.

Преглътнах тежко.

— Да не съм събркал бунгалото? Това Бунгало номер 4 ли е?

И двамата ме изгледаха объркано.

Видях, че другото момче — онова на леглото на Колин — също беше с черна коса, но неговата беше по-дълга и рошава и закриваше челото му.

— Аха. Това е Бунгало номер 4 — каза той.

— Ние сме нови — добави момчето с късата коса. — Аз съм Томи, а той е Крис. Днес започваме.

— Здравейте — неуверено казах аз. — Казвам се Били — сърцето удряше в гърдите ми като тимпан. — Къде са Колин и Джей?

— Кой? — запита Крис. — Казаха ни, че това бунгало е почти празно.

— Ами, Колин и Джей... — започнах аз.

— Току-що пристигнахме. Не познаваме никого — прекъсна ме Томи и затвори чекмеджето.

— Но това е чекмеджето на Джей — казах аз озадачен. — Какво правиш с нещата на Джей?

Томи ме изгледа изненадано.

— Чекмеджето беше празно — отвърна той.

— Почти всички чекмеджета бяха празни — добави Крис и метна маратонките си на пода. — Освен долните две.

— Там са моите неща — казах аз. Главата ми се замая. — Но Колин и Джей... техните неща бяха тук — настоях аз.

— Цялото бунгало беше празно — каза Томи. — Може твоите приятели да са се преместили.

— Може — едвам казах аз. Седнах на долното легло. Краката ми трепереха. В главата ми се въртяха хиляди мисли — всичките страшни.

— Това е много странно — казах на глас.

— Не е зле бунгалото — каза Крис, придърпа одеялото и се нагласи. — Уютничко е.

— Колко ще останеш в лагера? — попита Томи, докато си слагаше една възголяма тениска. — През цялото лято ли?

— Не! — възкликах, потръпвайки. — Няма да остана — промълвих аз. — Искам да кажа... Тръгвам си. В... ъ-ъ... деня за посещения следващата седмица.

Крис погледна Томи изненадано.

— Какво? Кога си тръгваш? — попита той отново.

— В деня за посещение — повторих. — Тогава ще дойдат родителите ми.

— Но не чу ли съобщението на Чичо Ал преди вечеря? — запита Томи, впил поглед в мен. — Денят за посещения се отменя!

17

През нощта се унесох в неспокоеен сън и често се будех. Въпреки че бях дръпнал одеялото до брадата си, усещах хлад. И страх.

Чувствах се ужасно странно с две непознати момчета, които спяха в леглата на Джей и Колин. Притеснявах се за приятелите си, които ги нямаше.

Какво се беше случило с тях? Защо не се върнаха?

Докато се въртях в горното легло, чух виене в далечината. Вой на животни, който може би идваше от Забраненото бунгало. Протяжен, страховит вой, който вятърът донасяше през отворения прозорец на бунгалото.

В един момент си помислих, че чувам да пищят деца. Седнах в леглото и се заслушах.

Дали бях сънувал ужасяващите писъци? Бях толкова уплашен и объркан, че ми беше трудно да различа реалността от съня.

Минаха часове, докато отново заспя.

Когато се събудих, навън беше сива, навъсена утрин, въздухът беше тежък и студен. Сложих си бански и тениска и хукнах да намеря Лари. Трябваше да разбера какво се е случило с Джей и Колин.

Безуспешно го търсих навсякъде. Лари не се появи на закуска. Никой от другите лагерни помощници не знаеше нищо. Франк, помощникът, който беше повел двамата ми приятели на похода с колела, също го нямаше.

Най-сетне открих Лари при реката, където подготвяше за пътешествието ни едно дълго метално кану.

— Лари, къде са те? — извиках задъхано.

Той ме изгледа, държейки греблата на кануто. На лицето му се изписа недоумение.

— Моля? Крис и Томи ли? Ще дойдат скоро.

— Не! — извиках аз и го хванах за ръката. — Джей и Колин!

Къде са? Какво се случи с тях, Лари? Трябва да ми кажеш!

Здраво стиснах ръката му. Едва си поемах дъх. Усещах кръвта да пулсира в слепоочията ми.

— Трябва да ми кажеш! — повторих с писклив глас.

Той се измъкна от хватката ми и остави греблата да паднат до кануто.

— Нищо не знам за тях — тихо отвърна той.

— Но Лари!

— Наистина не знам — повтори със същия тих глас. Чертите на лицето му омекнаха. Сложи ръка на треперещото ми рамо. — Знаеш ли какво, Били — каза той, вперил поглед в очите ми, — ще попитам Чично Ал веднага щом се върнем от пътешествието. Става ли? Ще разбера и ще ти кажа. Когато се върнем.

Вторачих се в него, като се опитвах да установя дали е искрен.

Не можех да преценя. Очите му бяха спокойни и студени като мъниста.

Той се наведе напред и бутна кануто към плитката вода на реката.

— Вземи една от онези спасителни жилетки — каза той и посочи купчината сини гумени жилетки зад гърба ми. — Вържи си я. После скачай тук.

Направих както ми нареди. Видях, че нямам избор.

Крис и Томи пристигнаха тичешком няколко секунди по-късно. Безропотно изпълниха нареджданията на Лари и си вързаха спасителните жилетки.

Минути по-късно четиридесета, седнали с кръстосани крака в дългото, тясно кану, се понесохме бавно по реката.

Небето беше пепелявосиво, слънцето се беше скрило зад тъмни купести облаци. Кануто подскачаше върху реката. Течението беше по-силно, отколкото си мислех. Започнахме да набираме скорост. Ниските дървета и храсти по реката бързо се изнизваха покрай нас.

Лари седеше отпред на кануто с лице към нас. Показа ни как да гребем, а реката ни отнасяше все по-надалече.

Гледаше ни внимателно със смиръщено лице, докато тримата се опитвахме да влезем в ритъм, така както ни беше показал. Накрая, когато най-сетне изглежда успяхме, Лари се усмихна и внимателно се обърна.

— Слънцето се опитва да се покаже — каза той с глас, приглушен от силния бриз над бълбукащата река.

Погледнах нагоре. Небето изглеждаше по-тъмно отпреди.

Лари остана с гръб към нас, като ни остави тримата да гребем. Никога преди не бях гребал с кану. Беше по-трудно, отколкото си представях. Но щом влязох в ритъм с Томи и Крис, вече започна да ми харесва.

Тъмната вода се разбиваше в носа на кануто и се разпръскваше настани като бяла пяна. Течението стана по-силно и набрахме скорост. Въздухът все още беше студен, но ритмичното гребане ме затопли. Не след дълго усетих, че вече се потя.

Минахме край заплетени дървета с жълтеникови и сивкови стволове. Реката внезапно се раздели на две и ние загребахме към левия ръкав. Лари отново се включи в гребането, за да избегнем високите скали, които стърчаха между двата речни ръкава.

Кануто подскачаше и цопваше. Подскачаше и цопваше. Отстрани нахлу студена вода.

Небето стана още по-мрачно. Зачудих се дали не идва буря.

Когато реката се разшири, течението стана по-бързо и по-силно. Направо нямаше нужда да гребем. Течението вършеше същата работа.

Реката тръгна по нанадолнище. Широки вълни от разпенена бяла вода караха кануто да подскача и да се друса.

— Наближаваме бързейте! — извика Лари, като направи ръцете си на фуния пред устата, за да го чуем. — Почакайте! Стана доста бурно!

Усетих присвиване от страх, когато ме обля вълна ледена вода. Кануто се издигна върху голяма вълна разпенена вода и после тежко падна.

Зад мен Томи и Крис се смееха възторжено.

Още една ледена вълна връхлетя кануто и ме изплаши. Извиках и почти изпуснах греблото.

Томи и Крис отново се разсмяха.

Поех дълбоко въздух и здраво стиснах греблото, като се опитвах да следвам ритъма.

— Ей, вижте! — изведнъж извика Лари.

За мое учудване, той се изправи. После се надвеси напред, сочейки въртящата се в кръг разпенена вода.

— Вижте тези риби! — извика той.

В този момент мощна струя връхлетя кануто и то се завъртя надясно.

Видях изненаданото изражение на Лари, когато загуби равновесие. Протегна ръце и падна по лице в бушуващите води.

— Неее! — изкрешяа аз.

Погледнах към Томи и Крис, които бяха спрели да гребат и втренчено гледаха въртящите се тъмни води.

— Лари! Лари! — продължих да крещя машинално.

Кануто продължи бързо да се плъзга надолу по разпенилата се река.

Лари не се показваше.

— Лари!

Зад мен Томи и Крис също започнаха да го викат с изтънели и уплашени гласове.

Къде е? Защо не изплуваше на повърхността?

Кануто се носеше все по-бързо и по-бързо надолу по реката.

— Лаааарииии!

— Трябва да спрем! — изкрешяа аз. — Трябва да намалим скоростта!

— Не можем! — отвърна ми Крис.

— Не знаем как!

Все още нямаше и следа от Лари. Осъзнах, че сигурно е в беда.

Без да се замислям, хвърлих греблото си в реката, изправих се и скочих в тъмната клокочеща вода, за да го спася.

18

Скочих без да мисля и докато потъвах, устата ми се напълни с кална вода.

Сърцето ми бясно биеше в гърдите, отчаяно се борех да изплувам. Опитвах се да изплюя водата, която ме задавяше.

Поех дълбоко въздух, приведох глава и опитах да плувам срещу течението. Маратонките ми натежаха, сякаш бяха половин тон.

Светна ми, че трябваше да ги махна преди да скоча.

Водата връхлиташе на вълни — ту нагоре, ту надолу. С дълги отчаяни загребвания се приближавах към мястото, където Лари беше паднал. Погледнах назад и видях кануто — тъмните му очертания ставаха все по-малки и по-малки.

Чакайте! — искаше ми се да извикам на Томи и Крис. Да почакат да извадя Лари!

Но знаех, че те не могат да намалят скоростта. Бяха безпомощни и течението ги отнасяше все по-надалече.

Къде беше Лари?

Поех дълбоко въздух и... се вцепених, защото усетих силен спазъм в десния си крак.

Болката прониза цялата дясната страна на тялото ми.

Плъзнах се под водата и изчаках болката да намалее.

Струваше ми се, че спазъмът се засилва. Почти не можех да мърдам крака си. Водата връхлетя върху мен. Борех се да изплувам на повърхността.

Отново поех въздух и направих няколко бързи загребвания, за да се изтегля, пренебрегвайки острата болка в крака.

Ей!

Какво е онова нещо, което се носеше точно пред мен? Дали е дърво, повлечено от течението?

Кафявата вода ме обля и ме бълсна назад. Не виждах нищо. Изплювайки каквото можех, отново успях да изплувам.

Водата се стичаше по лицето ми. Опитвах се да видя нещо.

Лари!

Той се носеше по течението, което го докара точно до мен.

— Лари! Лари! — успях да извикам аз.

Но той не ми отговори. Тогава видях, че се носи с лице във водата.

Спазъмът в крака ми незнайно как изчезна, когато протегнах и двете си ръце, за да хвана раменете на Лари. Издърпах главата му от водата, обърнах го по гръб и обгърнах врата му с ръка. Използвах техника за спасяване, на която ме бяха научили родителите ми.

Обръщайки се в посока на течението, затърсих с поглед кануто. Но водата го беше отнесла толкова далече, че изобщо не се виждаше.

Устата ми отново се напълни с ледена вода. Задавих се, но продължих да стискам здраво Лари. Замахнах силно с крака. Десният ми крак все още беше скован и слаб, но поне болката изчезна. Махайки с крака и със свободната си ръка, издърпах Лари до брега.

За мой късмет помогна и течението, което сякаш се носеше също към брега.

След няколко секунди вече бях близо до брега и усетих дъното. Пъшкайки тежко като диво животно, стъпих на крака и издърпах Лари върху влажната тиня на брега.

Дали е жив? Дали не се е удавил, преди да успея да стигна до него?

Проснах го по гръб и все още задъхан, като се опитах да успокоя дишането си и да престана да треперя, се надвесих над него.

И той отвори очи.

Гледаше ме безизразно, сякаш не можеше да ме познае.

Накрая прошепна името ми.

— Били — задавено каза той — добре ли сме?

Двамата с Лари си починахме малко. После тръгнахме към лагера, като вървяхме нагоре по брега.

Бяхме мокри до кости и изцапани с тиня, но въобще не ми пушкаше. Бяхме живи. Бяхме добре. Бях спасил живота на Лари.

По пътя обратно почти не говорехме. Силите ни едва стигаха да вървим.

Попитах Лари дали смята, че Томи и Крис са добре.

— Надявам се — промълви той, дишайки тежко. — Вероятно ще се качат на нещо обратно до лагера или ще тръгнат по нашия път.

Използвах момента отново да го попитам за Джей и Колин. Помислих си, че сега, когато бяхме абсолютно сами и му бях спасил живота, Лари ще ми каже истината.

Но той повтори, че не знае нищо за двамата ми приятели. Докато вървяхме, той вдигна ръка и се закле, че наистина не знае нищо.

— Толкова страховити неща се случиха — промълвих аз.

Той кимна, но очите му останаха вперени напред.

— Наистина е странно — съгласи се той.

Изчаках да каже още нещо, но той продължи да върви мълчаливо.

Отне ни три часа да стигнем до лагера. Не се бяхме отдалечили с кануто толкова много, но калният и тинест бряг се виеше непрекъснато и удължи връщането ни.

Когато лагерът се появи, коленете ми бяха почти схванати, а краката ми се подгъваха.

Дишайки тежко, плувнали в пот и с мокри и изкаляни дрехи, се дотътрихме до познатото ни място на брега край лагера.

— Ей! — извика някой откъм района за плуване.

Чичо Ал, облечен в раздърпан анzug, дотича до нас през калта.

— Какво се е случило? — попита той Лари.

— Имахме инцидент! — извиках преди Лари да е казал и дума.

— Паднах във водата — призна Лари и лицето му почервяня под калта, която го покриваше. — Били скочи и ме спаси. Върнахме се пеша.

— Но Томи и Крис не можеха да спрат кануто. Течението ги отнесе! — извиках аз.

— И двамата за малко да се удавим — каза Лари на намръщения началник на лагера. — Но Били... спаси живота ми.

— Може ли да изпратите някой да намери Томи и Крис? — помолих аз и изведнъж целият започнах да се треса, вероятно от преумора.

— Искате да кажете, че двете момчета са отнесени надолу по реката? — запита Чичо Ал, впил поглед в Лари и чешейки по тила оредялата си коса.

Лари кимна.

— Трябва да ги открием! — настоях аз, треперейки още по-силно.

Чичо Ал продължи да гледа вторачено Лари.

— Ами кануто? — ядосано запита той. — Това беше най-хубавото ни кану! Как ще го заменя?

Лари тъжно повдигна рамене.

— Утре ще трябва да отидем и да потърсим кануто! — рязко каза Чичо Ал.

Той въобще не се вълнува за момчетата, осъзнах аз. Изобщо не му пuka за тях.

— Идете и се преоблечете — нареди ни Чичо Ал и поклащащи глава, тръгна с тежки стъпки към сградата на хълма.

Обърнах се и поех към бунгалото. Беше ми много студено, цялото ми тяло трепереше. Усетих, че целият се изпълвам с гняв.

Бях спасил живота на Лари, но на Чичо Ал не му пukaше.

Не му пukaше, че двама лагерници са сами в реката.

Не му пukaше, че двама лагерници и един лагерен помощник въобще не се върнаха от поход.

Не му пukaше, че деца бяха нападнати от някакво същество!

Не му пukaше, че деца изчезваха и никой не говореше за това.

Не му пukaше за никого от нас.

Вълнуващ се единствено за кануто си.

Ядът ми бързо премина в страх.

Разбира се, нямаше как да знам, че най-страшната част от лятната ми ваканция тепървa предстои.

19

Прекарах нощта сам в бунгалото.

Метнах си още едно одеяло и се свих на топка под завивките. Чудех се дали въобще ще мога да заспя. И дали изпълнените ми със страхов и гняв мисли ще ме принудят да се мяtkам в леглото още една нощ.

Но бях толкова скапан, че дори зловещият тъжен вой откъм Забраненото бунгало не успя да ме задържи буден.

Потънах в дълбока черна бездна и се събудих чак когато някой разтърсваше раменете ми.

Така внезапно разбуден, седнах в леглото си.

— Лари! — извиках с глас, все още приглушен от съня. — Какво става?

Взрях се в стаята. Леглото на Лари беше разбутано, одеялото му беше на топка в единия край. Явно се беше върнал късно снощи и беше спал в бунгалото.

Но леглата на Томи и на Крис си стояха недокоснати, така както си бяха и вчера.

— Специален поход — каза Лари и тръгна към леглото си. — Побързай! Облечи се!

— Моля? — протегнах се и се прозях. През прозореца се виждаше, че навън е още мрачно. Слънцето не беше изгряло. — Какъв поход?

— Чичо Ал свика специален поход — отвърна Лари с гръб към мен. Вдигна одеялото и започна да си оправя леглото.

Слязох на пода с пъшкане. Босите ми крака измръзнаха.

— Няма ли да си починем след случилото се вчера? — отново погледнах към непипнатите легла на Томи и Крис.

— Не сме само ние — отговори Лари, опъвайки чаршафа си, — а целият лагер. Всички тръгват. Чичо Ал е водачът.

Навлякох си дънките, като подскачах на един крак. Изведнъж ме връхлетя усещане за заплаха.

— Не беше предвидено — мрачно казах аз. — Къде ще ни води Чичо Ал?

Лари не отговори.

— Къде отиваме? — повторих остро.

Той се направи, че не ме чува.

— Томи и Крис... не се ли върнаха снощи? — тъжно попитах, докато си слагах маратонките. За щастие си носех два чифта. Обувките ми от вчера стояха в ъгъла, все още прогизнали и кални.

— Ще се появят — отвърна най-накрая Лари. Но на мен не ми се стори, че Лари вярва на това, което казва.

Привърших с обличането и се затичах по хълма за закуска. Беше топла мрачна сутрин. Вероятно беше валяло през нощта. Високата трева беше мокра и блестеше.

Лагерниците тихо се изкачваха по хълма, като се прозяваха и премигваха в здрача. Видях, че повечето изглеждат също така объркани като мен.

Защо трябваше да тръгваме на непредвиден поход толкова рано сутринта? Колко дълъг щеше да бъде? Къде отивахме?

Надявах се Чичо Ал или някой от лагерните помощници да ни обясни всичко на закуска, но никой от тях не се появи в столовата.

Закусихме тихо, без обичайните шеги и закачки.

Усетих, че си мисля за вчерашното ужасно пътешествие с кану. Почти усетих вкуса на противната кална вода. Стори ми се, че пак виждам как Лари се приближава към мен с лице във водата, как се носи върху бълбукащата вода, сякаш е сноп водорасли.

Представих си как се опитвам да го стигна, как се опитвам да плувам, как се боря с течението, за да се задържа над разпенената вода. После сякаш отново видях размазаните очертания на кануто, което течението отнасяше.

Внезапно в съзнанието ми се появиха Доун и Дори. Запитах се дали са добре. Запитах се дали ще се опитат пак да дойдат, за да се срещнем при реката.

За закуска имаше пържени филии със сироп. Това обикновено е любимото ми нещо. Но не и тази сутрин. Само ги боцнах с вилицата.

— Подредете се отвън! — извика от вратата един от лагерните помощници.

Столовете силно изскърцаха по пода. Всички безропотно станахме и тръгнахме да излизаме.

Къде ли ни водят?

Зашо никой не ни казва за какво е всичко това?

Небето беше избледняло до розово, но слънцето все още се криеше зад хоризонта.

Подредихме се в дълга редица край стената на сградата. Бях някъде към края на редицата малко надолу по хълма.

Някои деца си разменяха шеги и весело се подбутваха. Но повечето стояха тихо или се бяха облегнали на стената в очакване да разберат какво предстои.

След като всички се подредихме, един от помощниците мина по цялата редица и съсредоточено ни преброи, сочейки с пръст и мърдайки с устни. Беше с много тъмни слънчеви очила, въпреки че слънцето още не се беше показало.

Не каза и дума. Само даде знак на Лари и на още един помощник, които носеха на раменете си огромни и явно тежки сакове. После Чичо Ал слезе с големи крачки надолу по хълма. Очите му бяха скрити зад тъмни очила, лицето му беше смръщено.

Спра пред един от лагерниците.

— Натам! — обяви той силно и посочи към реката.

Това беше единственото, което каза — „Натам!“

И ние го последвахме, като вървяхме доста бързо. Маратонките ни се хълзгаха по мократа трева. Зад мен няколко деца си хихикаха.

За мое учудване, осъзнах, че сега съм почти в началото на колоната. Бях достатъчно близо до Чичо Ал. — Къде отиваме? — извиках аз.

Той ускори крачка без да отговори.

— Чичо Ал, дълго ли ще вървим? — извиках отново.

Той се престори, че не ме чува.

Реших повече да не питам.

Той ни заведе до реката и зави надясно. Нагоре пред нас дърветата се сгъстяваха, а реката се стесняваше.

Хвърлих поглед назад към колоната и видях, че Лари и другият помощник, понесли саковете на рамене, бързат да настигнат Чичо Ал.

За какво е всичко това, зачудих се аз.

И докато гледах към ниските преплетени дървета отпред, в главата ми се появи една мисъл.

Мога да избягам.

Мисълта беше толкова плашеща и в същото време толкова реална.

Мога да се скрия ето в тези дървета.

Мога да избягам от Чичо Ал и от този страшен лагер.

Идеята беше толкова вълнуваща, че почти залитнах. Ударих се в момчето пред мен — един бабай на име Тайлър, който се обърна и ме изгледа.

Леле, казах си аз, и усетих силните удари на сърцето в гърдите ми. Помисли. Обмисли го внимателно...

Продължих, вперил поглед напред в гората. Когато приближихме, видях, че дебелите дървета са толкова близо едно до друго, че клоните им се бяха преплели.

Никога няма да ме открият там, казах си аз. Наистина ще е лесно да се скрия в тази гора.

А после?

Загледан в дърветата, се опитвах да се съсредоточа, да мисля трезво.

Мога да продължа да вървя покрай реката. Да. По брега. Да следвам реката. Все ще стигне до някой град. Трябва да стига до град.

Ще вляза в първия град. После ще се обадя на родителите си.

Мога да го направя, помислих си толкова въодушевен, че едвам останах в колоната.

Просто трябва да избягам. Да хукна бързо. Когато никой не гледа. Към гората. Навътре в гората.

Вече приближавахме дърветата. Слънцето се беше вдигнало и осветяваше розовеещото сутрешно небе. Влязохме в сенките на дърветата.

Мога да го направя, казах си аз.

След малко.

Сърцето ми биеше силно. Бях се изпотил, въпреки че въздухът беше още студен.

Успокой се, Били, заповядах си аз. Само се успокой!

Изчакай момента!

Изчакай точния момент!

После остави лагер „Кошмар“ зад гърба си! Завинаги.

Докато вървяхме в сянката, разглеждах дърветата. На няколко метра отпред забелязах малка пътечка в гората.

Опитах се да пресметна за колко време ще стигна до нея. Вероятно за десетина секунди най-много. И след още пет вече ще съм се скрил в дърветата.

Мога да го направя, помислих си отново.

Мога да изчезна за по-малко от десет секунди.

Поех дълбоко въздух. Пригответих се. Стегнах мускулите на краката си, готов да хукна.

После погледнах към началото на колоната.

За мой ужас Чичо Ал беше вперил поглед точно в мен. И държеше пушка в ръце.

20

Извиках, когато видях пушката в ръцете му.

Дали беше прочел мислите ми? Знаеше ли, че се готвя да избягам?

Студени тръпки преминаха по гърба ми, докато втрещено гледах пушката. Вдигнах поглед към лицето на Чичо Ал и осъзнах, че той не гледа мен.

Цялото му внимание беше насочено към двама от лагерните помощници. Те бяха свалили саковете на земята и се бяха навели над тях, опитвайки се да ги отворят.

— Защо спряхме? — запита Тайлър, момчето пред мен.

— Свърши ли походът? — пошегува се друго дете и всички се засмяха.

— Предполагам, че вече можем да се връщаме — каза трето момче.

Стоях и гледах без да вярвам на очите си как Лари и другият помощник започнаха да вадят пушки от саковете.

— Подредете се в редица и вземете по една пушка — нареди ни Чичо Ал, като почукваше с дръжката на своята пушка по земята. — По една на момче. Хайде, побързайте!

Никой не помръдна. Според мен всички си мислеха, че Чичо Ал се шегува.

— Какво има, момчета? Казах „Побързайте“! — ядосано викна той. Грабна няколко пушки и, вървейки по редицата, започна да пъха по една в ръцете на всяко момче.

Блъсна пушката в гърдите ми толкова силно, че залитнах назад. Хванах я за затвора преди да падне на земята.

— Какво става? — попита ме Тайлър.

Вдигнах рамене, разглеждайки ужасен пушката. Никога досега не бях държал истинско оръжие. И майка ми, и баща ми бяха против всякакво огнестрелно оръжие.

Няколко минути по-късно отново се подредихме в сянката на дърветата, като всеки държеше по една пушка. Чичо Ал беше застанал някъде към средата на редицата и ни даде знак да се приближим към него в кръг, за да го чуваме.

— Какво става? Ще се упражняваме да стреляме по цел ли? — попита едно момче.

Лари и другият помощник се изхилиха. Лицето на Чичо Ал остана твърдо и сериозно.

— Чуйте! — изрева той. — Никакви шеги повече. Това е сериозна работа.

Кръгът от лагерници се сви около него. Всички се умълчахме. От близкото дърво силно изписка птица и ми напомни за плана ми за бягство.

Дали нямаше да съжалявам, че не избягах?

— Снощи от момичешкия лагер са избягали две момичета — обяви Чичо Ал с равен делови тон. — Русо и червенокосо.

Доун и Дори, възкликах наум. Обзалагам се, че са те!

— Вярвам — продължи Чичо Ал, — че това са същите момичета, които се бяха промъкнали до лагера на момчетата и се бяха скрили до реката преди няколко дни.

Да, помислих си радостно. Това са Доун и Дори! Те са избягали!

Изведнъж усетих, че на лицето ми се разлива широка усмивка. Бързо я скрих преди Чичо Ал да е забелязал радостта ми от тази новина.

— Двете момичета са тук някъде в гората, момчета. Те са съвсем наблизо — продължи Чичо Ал. Вдигна пушката си. — Пушките ви са заредени. Прицелете се внимателно, когато ги видите. Няма да ни се изплъзнат!

21

— Моля!? — ахнах невярващо аз. — Да не би да искате да стреляме по тях?

Огледах лагерниците, застанали в кръг. Също като мен всички изглеждаха смяни и объркани.

— Да. Това се очаква — да стреляте по тях — студено отвърна Чичо Ал. — Казах ви — те се опитват да избягат.

— Но как е възможно! — извиках аз.

— Лесно — каза Чичо Ал. Вдигна пушката на рамо, сякаш ще стреля. — Ето, виждате ли? Нищо особено.

— Но не може да убиваме хора! — настоях аз.

— Да убивате ли? — изражението му зад тъмните очила се промени. — Не съм казал нищо за убиване, нали? Пушките са заредени с упойващи стрели. Просто искаме да спрем тези момичета, а не да ги нараним.

Чичо Ал направи две крачки към мен с пушка в ръце. Надвеси се заплашително и приближи лицето си до моето.

— Притеснява ли те нещо, Били? — запита той.

Провокираше ме.

Видях, че другите момчета отстъпиха крачка назад.

Гората притихна. Дори птичките спряха да чуруликат.

— Притеснява ли те нещо? — повтори Чичо Ал. Лицето му беше толкова близо до моето, че усетих киселия му дъх.

Ужасен отстъпих крачка назад, после още една.

Защо ми причиняваше всичко това? Защо ме провокираше така?

Поех дълбоко въздух и задържах дъха си. После изкрешях колкото сила имах:

— Аз... няма да го направя!

Без да съзнавам точно какво правя, вдигнах пушката и се прицелих в гърдите на Чичо Ал.

— Ще съжаляваш! — изрева той с плътен глас. Махна си слънчевите очила и ги хвърли към дърветата. После яростно присви

очи и се вторачи в мен. — Свали пушката, Били! Ще те накарам да съжаляваш.

— Не! — казах аз без да отстъпвам. — Няма да можеш. Лагерът свърши. Нищо няма да направиш.

Краката ми трепереха толкова силно, че едва стоях прав.

Аз няма да преследвам Доун и Дори. Няма да направя това, което иска Чичо Ал. Никога!

— Дай ми пушката, Били! — каза той с плътен, заплашителен глас. Протегна ръка към пушката. — Дай я, момче!

— Не! — извиках аз.

— Дай ми я веднага! — нареди той с присвити очи и изгарящ поглед. — Веднага!

— Не! — извиках аз.

Той мигна веднъж. Втори път.

После се хвърли върху мен.

Направих крачка назад, с пушка насочена към Чичо Ал, и...
натиснах спусъка.

22

Пушката глухо изпуска.

Чичо Ал отметна глава назад и се разсмя. Пусна пушката си и тя падна до краката му.

— Ей! — извиках аз объркан. Продължавах да държа пушката си, насочена към гърдите му.

— Поздравления, Били — каза Чичо Ал, усмихвайки ми се топло. — Ти издържа.

После пристъпи напред и протегна ръка да се ръкува с мен.

Другите лагерници също свалиха пушките си. Погледнах ги и видях, че те също се усмихват. Също усмихнат, Лари ми направи знак с вдигнат палец.

— Какво става? — запитах подозрително. Свалих бавно пушката си.

Чичо Ал хвана ръката ми и здраво я стисна.

— Поздравления, Били. Знаех, че ще издържиш.

— Какво? Нищо не разбирам — изкрештях аз, напълно объркан.

Вместо обаче да ми обясни каквото и да било, Чичо Ал се обърна към дърветата и извика:

— Добре, чуйте всички! Край! Той издържа! Излезте и го поздравете!

Стоях без да вярвам на очите си, с широко отворена уста, която стигаше едва ли не до коленете ми, а откъм дърветата започнаха да излизат хора.

Първи се появиха Доун и Дори.

— В гората ли се криехте? — извиках аз.

Те се разсмяха.

— Поздравления! — извика Доун.

После се появиха и другите — усмихваха ми се и ме поздравяваха. Изкрештях, когато видях Майк. Беше си съвсем добре!

До него бяха Джей и Роджър!

Колин излезе от гората, последван от Томи и Крис. Всички се усмихваха и бяха щастливи. Бяха добре.

— Какво... какво става тук? — запелтечих аз. Бях напълно ошашавен. Зави ми се свят.

Нищо не разбирах. Наистина нищо.

А после иззад дърветата се появиха мама и татко. Мама се втурна и ме прегърна силно. Татко ме потупа по главата.

— Знаех, че ще издържиш, Били — каза той. Видях сълзи на радост в очите му.

Повече не можех да поема. Побутнах леко мама настрани.

— Какво съм издържал? — запитах аз. — За какво е всичко това? Какво става?

Чичо Ал преметна ръка през раменете ми и ме поведе настрани от групата лагерници. Мама и татко вървяха съвсем близо зад нас.

— Това не е истински летен лагер — започна да обяснява Чичо Ал, като продължаваше да ми се усмихва. — Това тук е правителствена изпитателна станция.

— Моля? — прегълтнах тежко аз.

— Нали знаеш, че родителите ти са учени, Били — продължи Чичо Ал. — Е, добре — предстои им много важна експедиция. И този път те поискаха да те вземат със себе си.

— Защо не сте ми казали? — запитах мама и татко.

— Не можехме — възклика мама.

— Според правителствените разпоредби, Били — продължи Чичо Ал, — не е позволено деца да участват в подобни експедиции, ако не са преминали през определени тестове. Това ти направи тук. Ти се яви на тестовете.

— Тестове за какво? — запитах аз, все още замаян.

— Ами, искахме да видим дали можеш да се подчиняваш на заповеди — обясни Чичо Ал. — Ти издържа, когато отказа да отидеш в Забраненото бунгало. — Той вдигна два пръста. — Второ, трябваше да изпитаме твоята смелост. Ти я показа със спасяването на Лари — Чичо Ал вдигна трети пръст. — Трето, трябваше да видим дали знаеш кога да не изпълняваш заповеди. Издържа този тест, като отказа да преследваш Доун и Дори.

— И всички ли бяха наясно за тестовете? — попитах аз. — Всичките лагерници? Помощниците? Всички ли? Всички те бяха

актьори, така ли?

— Всички те работят тук в изпитателната станция — Чичо Ал кимна с глава. Изражението му придоби сериозен вид. — Разбираш ли, Били, родителите ти искат да те заведат на едно много опасно място — може би най-опасното място на света, който познаваме. Трябваше да проверим дали можеш да се справиш.

Най-страшното място на света ли?

— Къде? — попитах родителите си. — Къде ще ме водите?

— Това е една много странна планета, наречена Земя — отвърна татко и погледна мама. — Много далече оттук. Но може да е забавно. Обитателите ѝ са страни и непредсказуеми, но все още никой не ги е изучавал.

Засмях се, застанах между мама и татко, и ги прегърнах.

— Земята ли? Звучи доста странно. Но не може да е по-опасно и вълнуващо от лагер „Кошмар“! — възкликах аз.

— Ще видим — тихо отвърна мама. — Ще видим.

Издание:

Р. Л. Стайн. Добре дошли в лагер „Кошмар“
Американска. Първо издание.

Коректор: Аглай Коцева

Cover art by Tim Jacobus

Агенция „Ню Импрес“, София, 2009

ISBN: 978-954-92263-3-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.